

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 615 - Σάββατο, 9 Οκτώβρη 2010

1 ΕΥΡΩ

Οι μεγάλες
αλήθειες πίσω
από ένα ψεύτικο
προσχέδιο
προϋπολογισμού

[ΣΕΛΙΔΑ 8](#)

Επίσκεψη κινέζου
πρωθυπουργού

Κρεσέντο
ξενοδούλειας
υπό τον έλεγχο
της τρόικας

[ΣΕΛΙΔΑ 3](#)

Δοπάνη φαρμάκων

Σύννεφο πάει το
παραμύθιασμα

[ΣΕΛΙΔΑ 9](#)

Μαθητικές καταλήψεις

Μπορεί να
μην έχουν
ημερομηνία
λήξης

[ΣΕΛΙΔΑ 16](#)

Λύκειο

Σχολείο της
απόλυτης
εξειδίκευσης

[ΣΕΛΙΔΑ 10](#)

Η σκληρή
«ανταγωνιστι-
κότητα» των
αμερικανικών
πανεπιστημίων

[ΣΕΛΙΔΑ 4](#)

Προγράφτηκε
το Ελληνικό

[ΣΕΛΙΔΑ 11](#)

Εκουσιόρο

Ποιος είναι ο
δικτάτορας;

[ΣΕΛΙΔΑ 5](#)

Μπαράζ
επιθέσεων σε
ΝΑΤΟϊκές
εφοδιοπομπές
στο Πακιστάν

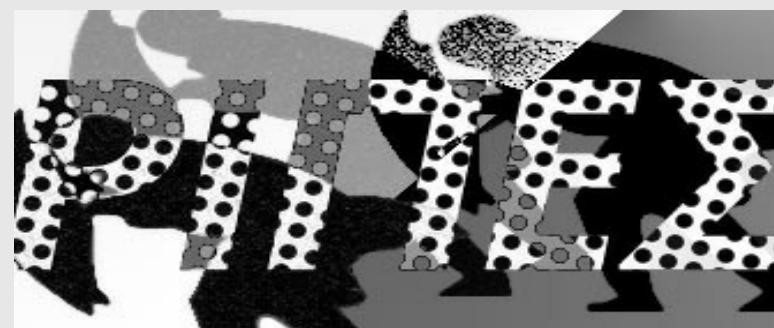
[ΣΕΛΙΔΑ 7](#)

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚή τρομοκρατία και προεκλογική ύπνωση

**ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

9/10: Ημέρα τοχυδρομείων, Περού: Ημέρα εθνικής αξιοπρέπειας, Τανγκανίκα: Ημέρα ανεξαρτησίας, Ουγκάντα: Ημέρα ανεξαρτησίας 9/10/1902: Απεργία δύο τρίτων των γάλλων μεταλλωρύχων 9/10/1931: Περικοπή μισθών δημόσιων υπαλλήλων (4-6%) 9/10/1932: Καθαιρούνται και εξορίζονται στη Σιβηρία οι Ζινόβιεφ και Καμένεφ 9/10/1944: Αυτοδιάλυση ΠΕΕΑ «Κυβέρνηση Βουνού» 9/10/1946: Τρομοκρατικές ομάδες του Κατσοφέα δολοφονούν 45 δημοκρατικούς πολίτες (Λακωνία) 9/10/1973: Ιστορική αεροσκάφη πλήγματος τη Δαμασκό (πάνω από εκατό νεκροί) 9/10/1977: Βόμβα στη λέσχη προσωπικού βάσεων (Ελληνικό) 9/10/1977: Βόμβα σε γραφεία KNE (Πετράλωνα) 9/10/1977: Καταδίκη ακροδεξιών Καλέτζη, Κακαβά, Ηλιόπουλου για κατοχή και χρήση εκρηκτικών 9/10/1990: ΜΑΤ κατά απεργών «Ολύμπικ Κέτερινγκ», 22 στο νοσοκομείο 10/10/2010: Ημέρα ψυχικής υγείας, ημέρα για κατάργηση θανατικής ποινής 10/10/1837: Θάνατος Σαρλ Φουριέ 10/10/1948: Βλήματα ανταρτών κατά στρατώνων και στρατιωτικού νοσοκομείου Καλαμάτας, ένας τραυματίας 10/10/1979: Τρεις βόμβες σε αυτοκίνητα ΕΛΑΣ 11/10: Ημέρα μείωσης ζημιών από φυσικές καταστροφές 11/10/1984: Αποτυχόμενη απόπειρα κατά Θάτσερ (IRA) 11/10/1986: Εκτέλεση Γκέρολντ φον Μπράουν-Μπελ, διευθυντή πολιτικών υποθέσεων ΥΠΕΞ Δυτικής Γερμανίας («Επαναστατικό Μέτωπο Δυτικής Ευρώπης, Δύναμη Ινγκρίτ Σούμπερτ») 11/10/1986: Βόμβα έξω από το δημαρχείο Αθηναίων και σε μηχανουργείο στο Κερατσίνι (ΕΛΑ) 11/10/1995: Αρχή απεργίας πείνας Κώστα Καλαφέρμα 11/10/2002: Θάνατος Θεανάση Παπαρήγα 11/10/2004: Τέλος πρώτης δίκης ΕΛΑ 2007: 27χρονος αργανός κρατούμενος βρίσκεται απαγχονισμένος (Κορυδαλλός) 12/10: Ημέρα κατά πείνας, ημέρα ραδιοφωνίας, ημέρα αληλεγγύης στους θιαγενείς λαούς, ημέρα κατά αρθρίτιδας, ημέρα όρασης 12/10/1942: Ανακάλυψη Αμερικής 12/10/1922: Επιτάσσονται όλα τα δημόσια οικήματα Θεοσαλονίκης για στέγαση προσφύγων 12/10/1944: Απελευθέρωση Αθήνας 12/10/1960: Ο Νικήτα Χρουστσάφ, εξοργισμένος από ομιλία φιλιππινέζου διπλωμάτη, βγάζει το παπούτσι και χτυπάει το έδρανο (ΓΣ ΟΗΕ) 12/10/1969: Βόμβα στο ξενοδοχείο «Γαλαξίας», κατάλυμα αμερικανών αξιωματικών 12/10/2000: 17ετής κάθειρξη στον Αβραάμ Λεσπέρογλου 13/10: Ημέρα αυγού 13/10/1909: Θάνατος Francisco Ferrer 13/10/1925: Γέννηση Μάργκαρετ Θάτσερ 13/10/1948: Αντάρτες απαγάγουν τον ανταποκριτή BBC Κένεθ Μάθιους (Μυκήνες) 13/10/1969: Βόμβα (KEA) στα γραφεία ένωσης σιδηροδρομικών 14/10: Ημέρα τυποποίησης 14/10/1906: Επαναστάτες απαλλοτριώνουν 600.000 ρούβλια από υπερφρουρόμενη χρηματοποστολή (Πετρούπολη) 14/10/1976: Βόμβες σε κατάστημα και αποθήκη «Siemens» 14/10/2000: Βόμβα (δεν εξερράγη) στο γραφείο πρώτης YEN Σουμάκη (Επαναστατικό Πυρήνες) 15/10: Ημέρα λευκού μπαστουνιού 15/10/1973: Πάνω από τριακόσιοι νεκροί σε έφοδο τανκς κατά διαδηλωτών φοιτητών (Ταϊλάνδη).

● Από του χρόνου όλες οι χρήσεις δια έλεγχονται εντός έτους, είπε ο Παπανδρέου ●●● Καλό, το άλλο με τον Τοτό το ξέρετε; ●●● Αφού δεν δια κάνετε προσλήψεις, πώς δια ελέγχετε τις χρήσεις; ●●● Αν φτάνει το προσωπικό, γιατί δεν ελέγχετε και τις εκκρεμούσες; ●●● Μου φαίνεται ότι η επόμενη περιάσωση δια έρθει πολύ πιο σύντομα απ' όσο φανταζόμαστε ●●● «Το 2011 δια είναι μια δύσκολη χρονιά», δήλωσε ο Παπακωνσταντίνου ●●● Ωχ, ωχ, ωχ! ●●● Θα μπορούσε, όμως, το επιφώνημα πόνου και τρόμου να βγει από κυβερνητικά χείλη ●●● Στο χέρι μας είναι ●●● «Αν γίνει εξέγερση στις φυλακές, εγώ δια είμαι με τους εξεγερμένους», δήλωσε ο Καστανίδης ●●● Καλομελέτα κι έρχεται, μεγάλε, κι τότε δια σε δύομε ●●● Ο Γκεμπελίσκος Παπακωνσταντίνου δεν καταλαβαίνει πως δια αφήνει τον Κουσελά να βγαίνει στα κανάλια τα πράγματα γίνονται χειρότερα για την κυβέρνηση; ●●● Αφού ο άνθρωπος δεν το 'χει ●●● Μια χαφιά τον έκανε ο Χατζηδάκης (ποιος;

ο Χατζηδάκης!) στου Χατζηνικολάου ●●● Ξεδοντιασμένη η... κέλτικη τίγρη ●●● Για την Ιρλανδία, λέμε, που μας την παρουσιάζαν σαν πρότυπο καπιταλιστικής λειτουργίας, όσο χτυπούσε μισθούς και εργασιακές σχέσεις ●●● Τώρα που καταρρέει α'λα ελληνικά, αποφεύγουν τους παλιούς συνειρμούς ●●● Ξέρει τι λέει ο Μπουτάρης όταν υπόσχεται ζώνη πορνό για τη δημοτική τηλεόραση της Θεσσαλονίκης ●●● Ακολουθεί τα χνάρια του Πανίκα στο πιο καλτ ●●● Ψηφαλάκια από τους ματάκηδες ψώχνει ●●● Πώσοι γνωρίζετε ότι μαζί με τον ΓΑΠ το

(δευτεροκλασάτο) γερμανικό βραβείο Quadrige πήρε και ο γερμανικός στρατός; ●●● Ο Γιωργάκης το πήρε για την αποτροπή της ελληνικής χρεοκοπίας και ο γερμανικός στρατός για τις αποστολές του στο εξωτερικό ●●● Τελικά, οι Γερμανοί είναι απιδανοί στην παραγωγή συνειρμών ●●● Το άλλο που είπε ο Γιωργάκης στους δημοσιογράφους το μάθατε; ●●● Οι ζήτησε να τον συναντήσει ο υπεύθυνος για τη διαχείριση του αμερικανικού χρέους, για να του ζητήσει συμβούλες! ●●● Οταν χάνεις κι την αίσθηση του γελοίου, βρίσκεσαι ένα βήμα πριν την κα-

◆ Φαγώθηκαν Παπακωνσταντίνου, Σαχινίδης, Πεταλωτής (ο Κουσελάς δεν μετράει κι ας λέει τα ίδια, διότι απλούστατα δεν πολυκαταλαβαίνει τι λέει) να μας πείσουν ότι η δική τους περαίωση δεν είναι σαν τις άλλες, αλλά είναι ιστορική, διότι τραβάει κόκκινη γραμμή κ.λπ. κ.λπ. Τα ίδια, βέβαια, ελεγαν όλες οι κυβερνήσεις. Κάθε φορά έφερναν την... τελευταία περαίωση (μέχρι την επόμενη). Πέρα από το παρελθόν, όμως, υπάρχει ένα απλό ερώτημα: αφού η περαίωση δεν έχει το χαρακτήρα του «δώστε και σβήστε», γιατί έγιναν ρόμπες ψηφιζόντας την με συνοπτικές διαδικασίες; Αν δεν βιάζονταν να κλείσουν κάποιες τρύπες του 2010 στα έσοδα, δεν θα την ψήφιζαν με νορμάλ κοινοβουλευτικές διαδικασίες;

◆ «Μην αυτοπατάστε. Επιβραβεύετε τους φοροφυγάδες και την ιδεολογία της φοροδιαφυγής», έλεγε ο Κουβέλης απευθυνόμενος στο οικονομοπολόγοι, με πιο βαρύ όνομα τον «δικό μας» δον Τομάζο Σκιόπα, σύμβουλο του πρωθυπουργού. Στη γλώσσα της πιάστας αυτό ονομάζεται «ελεγχόμενη πτώχευση» και ασφαλώς δεν διακρεύει της προσοχής σας πως η πρόταση του δον Τομάζο Σκιόπα, σύμβουλο του Δημαρά να προηγείται και τον Κικίλια να κινδυνεύει να βγει εκτός δεύτερου γύρου.

Επρεξ, λοιπόν, να βάλει υποψήφιο αντιπεριφερειάρχη τον Μανώλη,

κάνοντας τα πράγματα μάλλον χειρότερα. Γιατί ο καθένας σκέ-

πετειαστεί: αν ο Μανώλης θελει

αλλο, αλλά για να ξέρουμε ποιος διόρισε τον δον Τομάζο και τίνων τα συμφέροντα υπηρετεί. ◆ Παπανδρέου πήγε να το παιδεί ο Σαμαράς και τώρα τρέχει. Οπως έκανε ο Παπανδρέου με τις διάφορες Ματσούκες και Καραχασάν, έτσι κι αυτός έχρισε υποψήφιο περιφερειάρχη Αττικής τον Κικίλια και ήδη βλέπει στο γκάλοπ τον Δημαρά να προηγείται και τον Κικίλια να κινδυνεύει να βγει εκτός δεύτερου γύρου.

Επρεξ, λοιπόν, να βάλει υποψήφιο αντιπεριφερειάρχη τον Μανώλη,

κάνοντας τα πράγματα μάλλον χειρότερα. Γιατί ο καθένας σκέ-

πετειαστεί: αν ο Μανώλης θελει να δουλέψει στην περιφέρεια, γιατί δεν τον έχρισε υποψήφιο περιφερειάρχη, αφού πρόκειται για έμπειρο και προβεβλημένο στέλεχος; Ποιος θα πιστέψει ότι ο Κικίλιας είναι το αστέρι και ο Μανώλης απλός δορυφόρος; ◆ Σε «ενωτικό-παραταξιακό ρόλο» του Κ. Καραμανλή

προσβλέπει ο Βοριδης, όπως

δίλωσε στον «Επενδυτή».

Οπως εξηγεί, «αποτελεί επιτακτική ονάργη η δημιουργία μιας κυβερνητικής εναλλακτικής πρότασης στη διακυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ» και αυτή «δεν θα δημιουργηθεί όσο υφίσταται μια παράταξη διαιρεμένη». Γίνεται έτσι κατανοητό γιατί ο Καρατζαφέρης δεν τον έχρισε υποψήφιο περιφερειάρχη. Θέλησε να του κόψει την προσωπική προβολή. Γι' αυτή, όμως, φροντίζει το Mega και άλλα συγκροτήματα των ΜΜΕ, που θελουν μια ισχυρή δεξιά αντιπολίτευση, για να μπορέσει να αποτελέσει λύση εξουσίας μετά την επερχόμενη κατάρρευση του ΠΑΣΟΚ.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Εμείς λέμε ότι μέσω του ενιαίου μισθολογίου αποκαθιστούμε την ισότητα και την κοινωνική δικαιοσύνη. (...) Και δεν εξισώνουμε προς τα κάτω. Αποκαθιστούμε αυτό το άναρχο καθεστώς που δημιουργούσε και δίλει αυτές τις ανιστήτες, αλλά και τη μη λειτουργία κατά συνέπεια του δημοσίου.

Γιώργος Πεταλωτής

και σεβαστούμε τις υπογραφές της πολιτείας και είναι ένα μήνυμα πάρα πολύ σοβαρό.

Κ. Μαρκόπουλος (κοινοβ.

εκπρ. ΝΔ)

■ Επίσκεψη κινέζου πρωθυπουργού

Κρεσέντο ξενοδουλείας υπό τον έλεγχο της τρόικας

Λίγες μέρες μετά την κατασκευασμένη ευφορία για «στήριξη της χώρας» από την Κίνα, ήρθε το χαστούκι από τις «αγορές». «Η χρεοκοπία της Ελλάδας είναι αναπόφευκτη», απεφανόθη «ψυχρά και ήρεμα», όπως σημειώνει το Spiegel, ο Κεν Ρόγκοφ, καθηγητής στο Χάρβαρντ, πρώην επικεφαλής οικονομολόγος του ΔΝΤ και θεωρούμενος ως ένας από τους κορυφαίους αναλυτές των οικονομικών κρίσεων (έχει συγγράψει σχετικό βιβλίο, το οποίο έγινε best seller). «Η χρεοκοπία της Ελλάδας είναι αναπόφευκτη» –είπε ο Ρόγκοφ, συμπληρώνοντας: «Υπάρχει πιθανότητα 95% να χρεοκοπήσει και η Ισπανία, ενώ στο χειλος βρίσκεται η Ουγγαρία. Η κατάσταση θα επιδεινωθεί πολύ σοβαρά στην Ανατολική Ευρώπη. Θα έχουμε έναν αριθμό μελών της Ευρωζώνης, που θα κάνουν διάλειμμα για ένα χρόνο στη συμμετοχή τους στο ευρώ. Πολύ ανησυχητική είναι και η κατάσταση στις ΗΠΑ. Οι αγορές θα αρνηθούν να ανεχθούν τόσο υψηλά επιπέδα χρέους».

Λόγια που υπηρετούν το κερδοσκοπικό παιχνίδι με τα ομόλογα, θα πουν κάποιοι. Μήπως, όμως, οι δηλώσεις του κινέζου πρωθυπουργού δεν ήταν λόγια; Τι είπε ο κινέζος; Οτι η Κίνα θα κρατήσει τα ελληνικά κρατικά ομόλογα που έχει και θα αγοράσει νέα, όταν η Ελλάδα ξαναβγεί στις «αγορές». Δεν μοις είπε, όμως, ο Γουέν Τζιαμπάο, ούτε τον ρώτησε κανένας, τι ποσότητα ελληνικών ομόλογων κατέχει η Κίνα; Το ποσό πρέπει να είναι ασήμαντο, όχι μόνο για το κινέζικο χαρτοφυλάκιο, αλλά και ως ποσοστό του ελληνικού κρατικού χρέους. Δεν τον ρώτησε, όμως, κανένας το πιο ουσιαστικό: αφού τόσο «μας αγαπάει» η Κίνα, γιατί δεν παρενέβη στις διεθνείς αγορές, αγοράζοντας ελληνικά ομόλογα, ώστε να αποτρέψει την κατρακύλα τους και την εκρηκτική άνοδο των spreads, την εποχή που γινόταν το χοντρό παιχνίδι;

Τα λόγια είναι τζάμπα, ενώ η πράξη αποτελεί το μόνο ασφαλές κριτήριο σ' αυτές τις περιπτώσεις. Και η πράξη δείχνει ότι ο κινέζικος ιμπεριαλισμός δεν δίνει δεκάρα πτασκοτή για το ελληνικό χρέος. Αντίθετα, επωφελείται από τα παιχνίδια με το χρέος, για να κάνει με μεγαλύτε-

ρη άνεση και προπαντός με μεγαλύτερο κέρδος τις όποιες μπίζνες του στην Ελλάδα. Οι διεθνείς οικονομικές σχέσεις είναι σχέσεις εκμετάλλευσης και ο κινέζικος ιμπεριαλισμός δεν έχει καμιά σχέση με το «Στρατό της Σωτηρίας». Οι συγκεκριμένες δηλώσεις του Τζιαμπάο έγιναν στο πλαίσιο του συνολικού πάρε-δώσε με την ελληνική κυβέρνηση. Το ελληνικό πολιτικό σύστημα αποθέωσε τον κινέζο πρωθυπουργό, φτιάχνοντάς του μια θριαμβευτική αψίδα κατά την είσοδό του στην Ευρώπη, και αυτός έπρεπε να ανταποδώσει έστω με μερικά καλά λόγια, που τόσο ανάγκη τα έχει η κυβέρνηση Παπανδρέου ενόψει των τοπικών εκλογών.

Η κυβέρνηση ζήτησε από τον Τζιαμπάο και επικρότηση της πολιτικής της. Κι αυτός ο μέγας... κομμουνιστής, δεν είχε κανένα πρόβλημα να πει ότι «η κινέζικη κυβέρνηση στηρίζει τα μέτρα που υιοθετήθηκαν από την ΕΕ και το ΔΝΤ». Άλλωστε, αυτά τα μέτρα δικαιώνουν και τη μεσαιωνική εκμετάλλευση του κινέζικου προλεταριάτου, που αποτελεί πλέον πρωτότυπο για τον παγκόσμιο καπιταλισμό.

Το ελληνικό σύστημα εξουσίας επιδόθηκε το προηγούμενο Σαββατοκύριακο σ' ένα εμετικό ρεσιτάλ ξενοδουλείας ενώπιον του κορυφαίου κινέζου αξιωματούχου. Ένα ρεσιτάλ ξενοδουλείας που θύμισε μέρες του '50, τότε που προσκυνούσαν σαν ρογιάδες τους Αμερικάνους. Δε δίστασαν τη δική τους ξενοδουλεία να τη μετατρέψουν σε προπαγάνδα και να τη σερβίρουν στον ελληνικό λαό. «Θα μας αγοράσουν οι Κινέζοι» ήταν το μήνυμα που μεταδίδοταν από παντού. Κάθε φορά, κά-

ποιος πρέπει να 'ρθει να «μας αγοράσει» για να «μας σώσει». Η θεωρία των ψωροκώσταντας, η θεωρία μιας Ελλάδας που δεν μπορεί να ζήσει παρά μόνο κάτω από τη μπότα του χρηματιστικού κεφαλαίου, επανήλθε στο προσκήνιο με μοντέρνο περιτύλιγμα. Λάδα, «κατέκτησαν» την ιταλική Νάπολη, επομένως καθόλου πρωτότυπο δεν είναι αυτό που συμβαίνει τώρα με την Ελλάδα. Ομως, η έκταση των επενδύσεων που θα κάνουν εξαρτάται από την έκταση της διείσδυσης των προϊόντων τους στη λογιστική προσέγγιση (πόσα πληρώνει η Γερμανία στον κοινοτικό προϋπολογισμό και πόσα εισπράττει η Ελλάδα), αλλά να δουν και το εμπορικό ισοζύγιο, το οποίο δείχνει ότι η Γερμανία κερδίζει απέιρως περισσότερο από την ελληνική αγορά. Πέρα απ' αυτή την ολήθεια, που την «έχασε» ο Παπανδρέου, όπως την «ξεχάνα» το σύνολο της προπαγάνδας των ΜΜΕ, πέρα από το ιταμό ύφος του γερμανού δημοσιογράφου του οποίο δεν έβαλε καν στη θέση του, υπάρχει και η τοκογλυφία που ασκείται μέσω των δανείων που παίρνει το ελληνικό κράτος. Και γι' αυτή επίσης δεν είπε κουβέντα ο ξενόδουλος.

■ Υπό τις διαταγές της τρόικας

■ Ξενόδουλος και ζήτουλας

Συνέντευξη στη γερμανική εφημερίδα «Die Zeit» έδωσε ο Παπανδρέου. Από το μεταφρασμένο κείμενο, που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του ΠΑΣΟΚ, ξεχωρίζουμε την εξής στιχομηθία: «**ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Πολλοί Γερμανοί δεν κατανούν γιατί πρέπει να πληρώσουν για την Ελλάδα. Γ. Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ: Φυσικά, είμαστε ευγνώμονες για την αλληλεγγύη που μας έδειξαν. Άλλα θα επιστρέψουμε τα χρήματα και, μάλιστα, με τόκο. Εκτός αυτού, τα δάνεια αποτελούν επένδυση σε μια άλλη, νέα Ελλάδα. Η Ευρώπη βοηθάει τη χώρα να αλλάξει - και αυτό είναι καλό για την Ευρώπη.**

Μόνο ένας ζητιάνος θα μιλούσε έτσι στην πραγματική ζωή. Μόνο ένας εντελώς ξενόδουλος πρωθυπουργός θα μιλούσε έτσι στην πολιτική ζωή. Ο Παπανδρέου δηλώνει ευγνώμων, παραδεχόμενος ότι «οι Γερμανοί πληρώνουν για την Ελλάδα». Δεν έχει καν τα κότσια να πει αυτό που είχε πει κάποτε ο Σημίτης στον Σρέντερ. Οτι δεν πρέπει να μένουν στη λογιστική προσέγγιση (πόσα πληρώνει η Γερμανία στον κοινοτικό προϋπολογισμό και πόσα εισπράττει η Ελλάδα), αλλά να δουν και το εμπορικό ισοζύγιο, το οποίο δείχνει ότι η Γερμανία κερδίζει απέιρως περισσότερο από την ελληνική αγορά. Πέρα απ' αυτή την ολήθεια, που την «έχασε» ο Παπανδρέου, όπως την «ξεχάνα» το σύνολο της προπαγάνδας των ΜΜΕ, πέρα από το ιταμό ύφος του γερμανού δημοσιογράφου του οποίο δεν έβαλε καν στη θέση του, υπάρχει και η τοκογλυφία που ασκείται μέσω των δανείων που παίρνει το ελληνικό κράτος. Και γι' αυτή επίσης δεν είπε κουβέντα ο ξενόδουλος.

■ Υπό τις διαταγές της τρόικας

Η ειδηση πέρασε στα φιλά, δεν στερείται όμως ενδιαφέροντος. Το διορισμό των μελών του ΔΣ του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας ανακοίνωσε στις 30 Σεπτέμβρη ο Γ. Παπακωνσταντίνου. Πρόκειται για ένα ΔΣ που ελέγχεται απόλυτα από την τρόικα, αφού τα δύο από τα τρία εκτελεστικά μέλη του είναι άνθρωποι της. Πρόκειται για τους αντιπρόεδρους Χαρ. Κύρκο, μεγαλοστέλεχος της Ernst & Young και τον Αν. Γάγαλη, που εδώ και 19 χρόνια είναι στελέχος του ΔΝΤ. Πρόεδρος τοποθετήθηκε ο Α. Θωμόπουλος, πρώην υποδιοικητής της ΤτΕ και επί πολλά χρόνια στελέχος του ΟΟΣΑ. Μη εκτελεστικά μέλη ορίστηκαν ο Ηλ. Τζαβολής, καθηγητής στην ΑΣΟΕΕ, και Peppy Iplixian, μεγαλοστέλεχος τραπεζών στην Ελλάδα και το εξωτερικό, ενώ εκ της θέσης τους τις δύο τελευταίες μη εκτελεστικές θέσεις καταλαμβάνουν ο γενικός γραμματέας του υπουργείου Οικονομικών, Ηλ. Πλασκοβίτης, και ο Διευθυντής Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας της ΤτΕ N. Τσαβέας.

■ Απατεωνισκοί

Καθημερινά τα γραφεία των εφημερίδων κατακλύζονται από ανακοινώσεις των Οικολόγων-Προσίδων επί παντός του επιστητού, κυρίως όμως για θέματα της... αρμοδιότητάς τους: περιβαλλοντικά. Ειδικά για την παραχώρηση του Ελληνικού στους σείχηδες για να το μετατρέψουν σε Λας Βέγκας έδωσαν ρέστα. Εμείς, όμως, έχουμε μια απορία. Γίως συνεργάζονται εκλογικά στο Δήμο Αθήνας (και Θεσσαλονίκης και άλλού) με το κόμμα που ετοιμάζεται να διαπράξει αυτό το περιβαλλοντικό έγκλημα; Να μας δουλεύουν οι... παραδοσιακοί πάει κι έρχεται, όχι όμως να μας δουλεύουν και κάτι φτηνολαμψίγια της συμφοράς, που έχουν κάνει την οικολογία προσδοφόρο επάγγελμα.

ΥΓ: Ο μπαξές των τοπικών εκλογών πάντοτε είχε περιέργα φρούτα. Γιατί λοιπόν να εκπλαγούμε που ο πρώην πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ κατεβαίνει με το Δημαρά και η «καταπράσινη» Βερούλη με τον φαιογάλαζο Κακλαμάνη; Το πάρεδώσε κάτω από το τραπέζι δίνει και παίρνει...

■ Ψευτιά πάνω στην ψευτιά

Μαζί με τις εκδηλώσεις αποκρουστικής ξενοδουλείας, τα ψέματα έδωσαν και πήραν στο πλαίσιο της κυβερνητικής προπαγάνδας για την επίσκεψη του κινέζου πρωθυπουργού. Μιλάμε ακόμη και για χοντροκομένα, αυταπόδεικτα ψέματα. Για παράδειγμα, ο νεόκοπος υφυπουργός Οικονομικών και εκ των κορυφαίων παπαρολόγων της κυβερνησης Δ. Κουσελάς έφτασε στο σημείο να πει (Ράδι

Η σκληρή «ανταγωνιστικότητα» των αμερικάνικων πανεπιστημάτων

Ξέρετε ποια είναι τα πιο «ανταγωνιστικά» πανεπιστήμια στον κόσμο; Μα φυσικά τα αμερικάνικα! Σ' αυτά σπουδάζει το 20% των ξένων φοιτητών που είναι εγγεγραμμένοι παγκόσμια, κάνοντας έτοις της ΗΠΑ τη χώρα με τους περισσότερους ξένους φοιτητές στον κόσμο^[1]. Αυτά τα πανεπιστήμια είναι τα «πρότυπα» για το ευρωπαϊκό σύστημα εκπαίδευσης, από την εποχή κιόλας που διακήρυξαν τον στόχο της «αύξησης της διεθνούς ανταγωνιστικότητας του ευρωπαϊκού συστήματος ανώτατης εκπαίδευσης», στη Μπολόνια, με την περίφημη διακήρυξη της 19ης Ιουνίου 1999.

Τι το κακό με το να είναι τα πανεπιστήμια «ανταγωνιστικά», θα πει κανείς. Σε μια εποχή που η μόρφωση κινδυνεύει να καθιερωθεί ως εμπόρευμα, όχι μόνο από τους κρατούντες αλλά και στις συνειδήσεις των λαϊκών μαζών, η «ανταγωνιστικότητα» φαίνεται να χωράει στους στόχους της «νέας εποχής στην εκπαίδευση». Ορος που ταιριάζει σε επηχειρήσεις κι όχι σε πανεπιστημιακά ιδρύματα που υποτίθεται ότι προάγουν τη μόρφωση και την επιστήμη! Γιατί όχι λοιπόν, γιατί η μόρφωση να μη γίνει ένα «καλό εμπόρευμα»; Τουλάχιστον να πληρώνουμε αλλά να πιάνει τόπο, θα πουν κάποιοι. Μόνο που, για να είμαστε ειλικρινείς, αν υιοθετήσουμε μια τέτοια λογική, θα πρέπει να αποδεχτούμε και τα αποτελέσματά της. Θα πρέπει να δεχτούμε και τις συνέπειες της «ανταγωνιστικότητας» στο μορφωτικό επίπεδο αυτών που δε φτάνει η τοπέτη τους να αντέξει ένα τέτοιο καταθλιπτικό περιβάλλον.

Αυτές οι συνέπειες φαίνονται ανάγλυφα, αν κοιτάξει κανείς την κατάσταση των αμερικάνικων πανεπιστημάτων. Παρακάτω θα προσπαθήσουμε να φωτίσουμε ορισμένες πλευρές της, βασιζόμενοι στα επίσημα στοιχεία του υπουργείου Παιδείας των ΗΠΑ και σε δημοσιεύματα του τύπου που θεωρείται ο πιο έγκυρος.

Απ' όλα έχει ο μπαξές!

Το «μέλι» που ελκύει τη φοιτητική πελατεία (γιατί για πελατεία πρόκειται) δεν είναι άλλο από τη μεγάλη γκάμα των πτυχίων που «προσφέρει» το αμερικάνικο σύστημα ανώτατης εκπαίδευσης. Πτυχία για όλες τις κοινωνικές τάξεις προσφέρονται –με το αζημίωτο φυσικά– από τους εμπόρους της γνώσης, που στις ΗΠΑ δεν είναι μόνο τα ιδιωτικά ΑΕΙ, αλλά και το ίδιο το κράτος, αφού διδακτριαί πανεπιστημάτων στατιστικών για το 2009, του Υπουργείου Παιδείας των ΗΠΑ^[2]:

«Οι απόροιτοι γυμνασίου (σ.σ. ενοεί του εξατάξιου γυμνάσιου που ισοδυναμεί με το δικό μας γυμνάσιο και λύκειο) που αποφασίζουν να συνεχίσουν την εκπαίδευσή τους, μπορούν να εισαχθούν σε ένα τεχνικό ή επαγγελματικό ίνστιτούτο ή σε ένα κολέγιο διετές φοίτησης, ή σε ένα τετραετές κολέγιο, ή σε ένα πανεπιστήμιο. Ενα διετές κολέγιο προσφέρει

κανονικά μια σειρά μαθημάτων που είναι τα ίδια με τα μαθήματα των δύο πρώτων χρόνων ενός τετραετούς κολεγίου συν μια επιλογή μαθημάτων τεχνικής επαγγελματικής εκπαίδευσης. Η σειρά των μαθημάτων που ολοκληρώνονται σε ένα διετές κολέγιο μπορεί να αναγνωριστεί σε ένα τετραετές ή ένα πανεπιστήμιο. Ενα τεχνικό ή επαγγελματικό ίνστιτούτο προσφέρει μεταδευτεροβάθμια τεχνική εκπαίδευση που οδηγεί σε μία συγκεκριμένη καριέρα. Ένα «επαγγελματικό» δίπλωμα (associate degree) απαιτεί τουλάχιστον 2 χρόνια φρίτησης σε κολέγιο και ένα δίπλωμα bachelor κανονικά αποκτιέται μέσα σε 4 χρόνια. Τουλάχιστον ένας χρόνος μετά το bachelor είναι απαραίτητος για το δίπλωμα master, ενώ το ντοκτοράτο συνήθως απαιτεί τουλάχιστον 3 ή 4 χρόνια μετά το bachelor».

Απ' όλα έχει ο μπαξές! Πτυχία διαφόρων κατηγοριών, που όλα θεωρούνται «ανώτατη εκπαίδευση». Δε σου φτάνουν τα φράγκα και θες να σπουδάσεις; Πας σε ένα κολέγιο (δε χρειάζεται να είναι ιδιωτικό, το κρατικό κάνει την ίδια ακριβώς δουλειά) και μέσα σε δυο χρονάκια έχεις στα χέρια σου ένα πτυχιάκι, για να βγεις στην αγορά εργασίας και να ξέρεις τόσα όσα απαιτεί η καπιτολιστική παραγωγή. Μάλιστα, το κολέγιο δε χρειάζεται να είναι αναγνωρισμένο απ' ευθείας από το κράτος. Αρκεί και μόνο να αναγνωριστεί από μια επιτροπή αναγνωρισμένη από το κράτος για να κάνει αυτή τη δουλειά. Κολέγια του... κώλου, μετά συγχωρήσεως.

Πτυχία fast food

Σε τέτοια «πανεπιστήμια» φοιτά τη «πλέμπα». Για να έχετε μια πιο πλήρη εικόνα της κατάστασης και των τάσεων που κυριαρχούν, ρίξτε μια ματιά στον Πίνακα 1, που συντάξαμε σύμφωνα με τον αντίστοιχο πίνακα της επήσιας έκθεσης του αμερικανικού υπουργείου Παιδείας^[3]. Στον πίνακα αυτό φαίνονται οι αριθμοί των πτυχίων που απονεμήθηκαν σε δύο ακαδημαϊκές χρονίες με τεράστια απόσταση μεταξύ τους. Η πρώτη αφορά στα πτυχία που δόθηκαν το 1969-70 και η δεύτερη το 2007-08.

Οπως φαίνεται από τον πίνακα, τα πτυχία που απονεμήθηκαν από τα διετή κολέγια παρουσίασαν τη μεγαλύτερη αύξηση μεταξύ αυτών των δύο ακαδημαϊκών ετών (26,4%), αντιστοχώντας στο 24,3% του συνολικού αριθμού πτυχίων το 2007-08, έναντι 16,2% που ήταν το 1969-70. Τα τετραετή πτυχία, αν και αυξήθηκαν σε αριθμό (πράγμα λογικό, αφού αυξήθηκε και ο πληθυσμός της χώρας), μειώθηκαν ως προς το ποσοστό τους στο σύνολο των πτυχίων (από 62,3% έπεισαν στο 50,5%). Μικρή αύξηση (ως

Πίνακας 1: Πτυχία που απονεμήθηκαν από τα αμερικάνικα πανεπιστήμια τα επανδηματικά έτη 1969-70 & 2007-08

Τύπος πτυχίου	1969-70		2007-08		Ποσοστό μεταβολής (απόλυτου αριθμού) μεταξύ των δύο ακαδημαϊκών περιόδων 1969-70 & 2007-08	Ποσοστό μεταβολής (στο μερίδιο του συνόλου των πτυχίων) μεταξύ των δύο ακαδημαϊκών περιόδων 1969-70 & 2007-08
	Αριθμός πτυχίων	Ποσοστό επί του συνόλου	Αριθμός πτυχίων	Ποσοστό επί του συνόλου		
	[1]	[2]	[3]	[4]	[5]=([3]-[1])/[1]	[6]=[4]-[2]
Associate (2ετή πτυχίο)	206023	16,2%	750164	24,3%	264%	50%
Bachelor (4ετή πτυχίο)	792316	62,3%	1563068	50,5%	97%	-19%
Master (5ετή πανελίσχοση)	208291	16,4%	625023	20,2%	200%	23%
First Professional	34918	2,7%	91309	3,0%	161%	7%
Doctora	29066	2,3%	63712	2,1%	113%	-12%
ΣΥΝΟΛΑ	1271414	100,0%	3083277	100,0%	143%	-

Πηγή: Υπουργείο Παιδείας ΗΠΑ - Digest of Education Statistics 2009 - Πίνακας 188

Πίνακας 2: Κατανομή κεφαλαίων χρηματεύσεων ανώτατων εκπαίδευσης στην ΗΠΑ στο «θηρεύς» το ακαδημαϊκό έτος 2006-07

Αριθμός μέριμνων	Ποσοστό επί του συνόλου των μέριμνων	Διαρές (θισ. διάλειρα)	Ποσοστό επί του συνόλου των διαρών
4194	97,2%	100	24,4%
115	2,7%	206	50,2%
5	0,1%	104	25,4%
4314	100,0%	410	100,0%

Πηγή: Υπουργείο Παιδείας ΗΠΑ - Digest of Education Statistics 2009, Πίνακας 361 & Κεφ. 3

ύπο του διάφοροι καπιταλιστές σαν «δωρεές» (με το... αζημίωτο, όπως θα δούμε παρακάτω) έφτασαν στο αστρονομικό ποσό των 410 δισ. δολαρίων τον Ιούνη του 2007! Από τα λεφτά αυτά τα 310 δισ. πηγαίνουν μόνο στα 120 σε σύνολο 4.314 πανεπιστημών και κολεγίων μια διάφορη καπιταλιστική τάξη στη ζύγκλα της αγοράς εργασίας. Σύμφωνα με την τελευταία έκθεση του αμερικανικού υπουργείου Παιδείας για την εκπαίδευση^[6], το ακαδημαϊκό έτος 2008-09 τα επήσια διδακτρικά και έξοδα στέγασης για τους φοιτητές ήταν 12.283 δολάρια για τα δημόσια και 31.233 δολάρια για τα ιδιωτικά ΑΕΙ. Μεταξύ των ετών 1988-99 και 2008-09, δολαρίδη μεσαία σε μία δεκαετία, τα έξοδα αυτά αυξήθηκαν κατά 32% για τα δημόσι

Τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στο Εκουαδόρ στα τέλη της προηγούμενης βδομάδας δεν έχουν προηγούμενο. Ο πρόεδρος της χώρας, Ραφαέλ Κορέα, ο οποίος πέρασε την προηγούμενη Τετάρτη το βράδυ (29/9) μέτρα περικοπών στο δημόσιο, περιλαμβάνοντας τους μπάτσους και τους στρατιωτικούς, εμφανίζεται σαν υποστηρικτής της δημοκρατίας, αντιμέτωπος με ένα πραξικόπημα των μπάτσων.

Εκ πρώτης όψεως αυτό μοιάζει να είναι αληθινό. Ο Κορέα έβαλε βέτο, προκειμένου οι αλλογές του νέου νόμου, που πλήγτηκαν τους δημόσιους υπαλλήλους και τους συνταξιούχους (ένα μέρος της σύνταξης θα δίνεται σε κρατικά ομόλογα!), να συμπεριλάβουν και τους μπάτσους. Εποιητικά, αυξάνεται κατά δύο χρόνια (από τα πέντε στα εφτά) η διάρκεια που απαιτείται για να πάρουν προσγωγή, ενώ καταργούνται τα μπόνους που εθιμοτυπικά δίνονται σε κάθε προσγωγή. Σύμφωνα με κυβερνητικά στελέχη, οι μισθίοι των μπάτσων έχουν αυξηθεί από 700 σε 1.200 δολάρια το μήνα κατά τη διάρκεια της θητείας του Κορέα, ξεπερνώντας το διπλάσιο του μέσου μισθίου, όποτε οι μπάτσοι δεν θα πρέπει να παραπονιούνται. Ομως αυτό δεν εξηγεί την τόσο βίαιη έκρηξη τους.

Στις συγκρούσεις που έξπτασαν, όταν εξαγριώμενοι μπάτσοι και στρατιώτες κατέβηκαν στους δρόμους και έστησαν οδοφράγματα, σκοτώθηκαν δύο αστυνομικοί και τραυματίστηκαν πάνω από 50, ενώ τα διεθνή πρακτορεία αναφέρουν λεηλασίες που λαμβάνουν χώρα στην πρωτεύουσα Κίτο και την οικονομική πρωτεύουσα Γκουαγιακιλ. Ο Κορέα έφαγε το δακρυγόνο της ζωής του και ο στρατός είδε ή πέπαθε να τον σώσει από το μένος των «στασιαστών».

Η κυβέρνηση επέβαλε πενθήμερη κατάσταση έκτακτης ανάγκης και σύσσωμη η «διεθνής κοινότητα», από τις γειτονικές λατινοαμερικανικές χώρες μέχρι τους Αμερικάνους, στηρίζει τον Κορέα. Μέχρι και ο Economist καταγγέλλει την απεργία των αστυνομικών σαν χτύπημα κατά της δημοκρατίας^[1]! Ιδού και η δίλωση της Χίλαρυ Κλίντον, που έγινε την ίδια μέρα που έξπτασαν τα γεγονότα (30/9), όπως δημοσιεύτηκε στο διαδικτυακό χώρο του ομερικανικού υπουργείου εξωτερικών: «Παρακολουθούμε

Ποιος είναι ο δικτάτορας;

από κοντά τα γεγονότα στο Εκουαδόρ. Οι ΗΠΑ καταδικάζουν τη βία και την ανομία και εκφράζουμε την πλήρη υποστήριξή μας στον πρόεδρο Ραφαέλ Κορέα και τους θεσμούς δημοκρατικής διακυβέρνησης αυτής της χώρας. Καλούμε όλους τους Εκουαδοριανούς να συνεργαστούν και να δουλέψουν μέσα στο πλαίσιο των δημοκρατικών θεσμών του Εκουαδόρ για να φτάσουν στην ειρηνική αποκατάσταση της τάξης^[2].

Οι μπάτσοι εμφανίζονται λοιπόν σαν «επαναστάτες» και ο «σοσιαλιστής» Κορέα το «καλό παιδί» των Αμερικάνων! Κάπιοι λάκκο έχει η φράσα... Για να μπορέσουμε όμως να καταλάβουμε καλύτερα τα όσα διαδραματίστηκαν στον Ισημερινό, θα πρέπει να κάνουμε μια σύντομη ιστορική αναδρομή.

Από την εξέγερση...

Η εξέγερση του Γενάρη του 2000 άλλαξε ριζικά το τοπίο στην πολιτική ζωή της χώρας. Γεννήθηκε μέσα σε συνθήκες σφρόδρης οικονομικής κρίσης, ραγδαϊκής υποτιμήσης του εθνικού νομίσματος (πάνω από 67% μέσα στο 1999 και 17% μόλις τις πρώτες δέκα μέρες του 2000) και εν συνεχείᾳ αντικατάστασής του με το δολάριο (που υιοθετήθηκε σαν «θυνικό νόμισμα»), που προκάλεσαν έκρηξη της φτώχειας.

Η εξέγερση των αυτοχθόνων είχε σαν συνέπεια την πτώση του τότε προέδρου της χώρας, Τζαμιλ Μαχουάντ, όταν 1.500 αυτόχθονες εισέβαλαν στο κοινοβούλιο με την υποστήριξη τημμάτων του στρατού, ενώ

ταυτόχρονα εργάτες και φοιτητές (ξανά με την υποστήριξη τημμάτων του στρατού) κατέλαβαν τη νομαρχία της οικονομικής πρωτεύουσας της χώρας Γκουαγιακιλ. Ο τότε αρχηγός του στρατού στρατηγός Κάρλος Μεντόσα, ο οποίος είχε διοριστεί από τον Μαχουάντ, άλλαξε στάση πριν ακόμα από την εισβολή των Ινδιάνων στη Βουλή και κάλεσε τον Μαχουάντ να παραιτηθεί. Τελικά η κυβέρνηση ανατράπηκε και ξέρετε ποιος πήρε την έξουσία; Μια τριμελής επιτροπή αποτελούμενη από ένα συνταγματάρχη (!) ονόματι Λούσιο Γκουτιέρες, τον πρώην πρόεδρο του Ανώτατου Δικαστηρίου της χώρας (!), Κάρλος Σολορσάνο και έναν απ' τους φερόμενους ως γρήγορες των αυτοχθόνων ονόματι Αντόνιο Βάργκος. Αυτοί συγκρότησαν ένα «Λαϊκό Κοινοβούλιο» υποσχόμενοι ταυτόχρονα τη σύντομη διεξαγωγή εκλογών. Σύσσωμη η «διεθνής κοινότητα», από τους Αμερικανούς μέχρι τον ΟΗΕ, καταδίκασε το «προξενόπτημα» (το ίδιο δηλαδή που κάνουν και τώρα).

...στη θητότητα

Στην πραγματικότητα, επρόκειτο για κυβερνητική αλλογή στις πλάτες των εξεγερμένων, πράγμα που αποκαλύφθηκε πολύ σύντομα, όταν το συμβούλιο του «πραξικοπήματος», στο οποίο εντωμεταξύ είχε τεθεί επικεφαλής ο αρχηγός του στρατού, στρατηγός Κάρλος Μεντόσα, με τη σύμφωνη γνώμη και τους «γρήγορη» των αυτοχθόνων, Βάργκος, παρέδωσε την έξουσία στον αντιπρόεδρο της χώρας, Γουστάβο Νομπόα! Ο Νομπόα δήλωσε ότι θα συνεχίσει επακριβώς της φτώχειας.

Μπορεί κανείς να μη παρατηρήσει ότι δεν ήταν ταυτοχέρα. Γ' αυτό και «μεταξύ των αποφοίτων με bachelor του 1992-93, που δεν είχαν συνεχίσει τις σπουδές τους μέχρι το 1997... το 18% είχε ξεπληρώσει (ή του είχαν χαριστεί) τα χρέη των σπουδών του, αφήνοντας ένα 33% να χωραστά ακόμα... Αυτοί που δεν είχαν εξοφλήσει τα χρέη τους, χωραστούσαν ακόμα κατά μέσο όρο 7.100 δολάρια»^[11].

Αν και οι μέσοι όροι δεν αντικατοπτρίζουν τις ταξικές αντιθέσεις που εμπειρίζουν τα νούμερα που αποτυπώνονται στις στατιστικές (γιατί, όπως και το ίδιο το αμερικανικό υπουργείο Παιδείας αναφέρει στην έκθεσή του, το βάρος των χρεών που έχουν να πληρώσουν οι αμερικανικές οικογένειες μειώνεται όσο αυξάνονται τα εισοδήματα των οικογενειών), από την έκθεση αυτή φαίνονται οι ολέθριες συνέπειες του δανεισμού των φοιτητών. Τέσσερα χρόνια μετά την απόκτηση του πτυχίου τους, το 33% του

οικονομικό πρόγραμμα του προκατόχου του (Μαχουάντ) και ζήτησε λαϊκή υποστήριξη!

Λίγους μήνες αργότερα, ανακοίνωσε νέο τριετές «σταθεροποιητικό πρόγραμμα», προκειμένου να πάρει το δάνειο ύψους 2 δισ. δολαρίων από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, με αποτέλεσμα να βρεθεί μπροστά σε ένα νέο κίνημα λαϊκής δυσαρέσκειας. Τελικά, ο Νομπόα έμεινε μόνο για τρία χρόνια στην προεδρία (22/1/00 – 15/1/03) και στις εκλογές του Οκτώβρη 2002 υπερψηφίστηκε ο Γκουτιέρες (ο συνταγματάρχης που αναφέραμε παραπάνω).

Ομως η «φοίνικα» του Γκουτιέρες έμελε να είναι η ίδια με των προκατόχων του. Τον Απρίλη του 2005, ο Γκουτιέρες αναγκάστηκε να επιβάλει κατάσταση έκτακτης ανάγκης, μετά από απεργίες και αντικυβερνητικές διαδηλώσεις. Ο κόσμος δεν τοποθίσησε και ξανακατέβηκε στους δρόμους, συγκρούομενος με την αστυνομία, οπότε το Κογκρέσο αναγκάστηκε να αποφασίσει την αποπομπή του και να ορίσει ένα μεταβατικό πρωθυπουργό.

«Σοσιαλισμός»...

Στις εκλογές που έγιναν ενάμιση χρόνο μετά, στις 15 Οκτώβρη 2006, εκλέχτηκε ο σημερινός πρόεδρος Ραφαέλ Κορέα. Ο Κορέα εμφανίστηκε με σοσιαλιστικό προφίλ και το Δεκέμβρη του 2008 κήρυξε «επανάστηση» το χρέος της χώρας που είχε σκαρφαλώσει στα 3.2 δισ. δολαρία. Επαφες δηλαδή να το αναγνωρίζει, με το αιτιολογικό ότι δόθηκε σε διεφθαρμένες κυβερνήσεις. Ο Κορέα εντάθηκε μάλιστα στο «σοσιαλιστικό» γκρουπ των λατινοαμερικανικών χωρών, μαζί με τον Τσάρβες (Βενεζουέλα) και τον Λούδια (Βραζιλία). Ομως η χώρα δεν γλίτωσε από την οικονομική κρίση.

...και κρίση

Σύμφωνα με τα στοιχεία της στατιστικής υπηρεσίας της χώρας^[3], το επίσημο ποσοστό ανεργίας διέγραψε ανοδική τροχιά, από 6,4% τον Ιούνη του 2008 μεχρι 7,71% τον Ιούνη του 2010 (έχοντας σκαρφαλώσει στο 9,1% το Μάρτη του 2010). Το 2009, τόσο

[3] Στο ίδιο, πίνακας 188, που αναφέρει ιστορικά στοιχεία σχετικά με τις απονομές των πτυχιών στους φοιτητές.

[4] «ΗΠΑ: Οι πλούσιοι, πλουσιότεροι, αλλά εξακολουθούν να είναι μειοψηφία». Αρθρο που δημοσιεύτηκε στις 15/6/2008 στο Journal of Economic Perspectives του Αμερικανικού Οικονομικού Συνδέσμου (American Economic Association - AEA). Ο AEA θεωρείται ένα από τα πιο έγκυρα ινστιτούτα που ασχολούνται με τα οικονομικά θέματα και έχει πρόσδρομο έναν οικονομολόγο που διδάσκει στο πανεπιστήμιο του Στάνφορτ.

[5] Ο όρος «παραδοσιακά αριστοκρατικά κολέγια» (Ivy League) αφορά στην αρρόδρεμα των ομερικανικών πανεπιστημών, δηλαδή στα οκτώ μεγαλύτερα ιδιωτικά πανεπιστημία: Brown University, Columbia University, Cornell University, Dartmouth College, Harvard University, Princeton University, University of Pennsylvania και Yale University.

[6] «Digest of Education Statistics», 2009–Κεφάλαιο 3.

Οικονομική τρομοκρατία

Σκοτσέζικο ντους θυμίζει η κυβερνητική προπαγάνδα τις τελευταίες μέρες. Από τη μια προετοιμάζουν το έδαφος για τα νέα σαρωτικά μέτρα που έρχονται και από την άλλη διαβεβαιώνουν πως δεν πρόκειται να ληφθούν νέα μέτρα.

Ομως, η φιλολογία περί νέων μέτρων, που αναπτύσσεται από τα ΜΜΕ, δεν είναι αποκύπρια της φαντασίας των δημοσιογράφων. Από διαρροές στελεχών του οικονομικού επιτελείου ξεκινά. Ετσι παίζεται το παιχνίδι: διαρρέουν τα μέτρα στ' αυτιά των δημοσιογράφων, αυτοί αναλαμβάνουν να στρώσουν το έδαφος να μετρίσουν αντιδράσεις, να συνθίσουν τον κόσμο στην ιδέα, να παραλύσουν διαθέσεις, για να έρθει στο τέλος η κυβέρνηση, να κάνει ενδεχομένως καναδιό ρετουσαρίσματα και να ανακοινώσει τα μέτρα.

Αν δεν μεσολαβούσαν οι τοπικές εκλογές του πρώτου δεκαπενθήμερου του Νοέμβρη, όλα θα είχαν τελειώσει από τώρα. Γιατί το πρόγραμμα του Μνημόνιου δεν βγαίνει. Αυτό προκύπτει ακόμα και από το κωλόχαρτο που ονομάστηκε Προσχέδιο Κρατικού Προϋπολογισμού 2011, το οποίο θα πεταχτεί στα σκουπίδια αμέσως μετά τις εκλογές. Κι όταν το πρόγραμμα δεν βγαίνει, το Μνημόνιο έχει τη λύση: συμπληρωματικά μέτρα. Η κυβέρνηση έχει αναλάβει αυτή την υποχρέωση και το έχει επαναλάβει και στο πρώτο επικαιροποιημένο Μνημόνιο.

Δεν χρειάζεται να προβληματιστούμε για το περιεχόμενο των συμπληρωματικών μέτρων. Το κεφάλαιο έχει τεθεί στο απυρόβλητο. Οταν διαμαρτύρονται ακόμα και για την έκτακτη εισφορά στις κερδοφόρες επιχειρήσεις (η οποία δεν είναι νέο μέτρο, αλλά μέτρο που προβλεπόταν από το Μνημόνιο), όταν οι καπιταλιστές παρουσιάζονται σαν μεσσίες που θα σώσουν τη χώρα με τις «επενδύσεις», όταν παίρνουν τα λεφτά των ανέργων και τους τα μοιράζουν με διάφορα προγράμματα του ΟΑΕΔ, καταλαβαίνετε ότι δεν θα τους θίξουν ούτε στο ελάχιστο.

Η καμπάνα θα χτυπίσει και πάλι για εργαζόμενους σε Δημόσιο και ΔΕΚΟ και για τους συνταξιούχους. Η καμπάνα θα χτυπίσει για την κοινωνική ασφάλιση, την περίθαλψη, τις συγκοινωνίες, για όλα τα κοινωνικά προγράμματα που θα εξαθλιώθουν παραπέρα. Πέρα από τα άμεσα πλήγματα σε μισθούς και συντάξεις, πέρα από τα νέα πακέτα έμμεσων φόρων, θα εξαθλιωθεί ότι επιρρεάζει την καθημερινότητά μας. Από τους δρόμους που κυκλοφορούμε μέχρι τον αέρα που αναπνέουμε.

Οι δυνάμεις του συστήματος, με επικεφαλής την κυβέρνηση Παπανδρέου, ασκούν μια συστηματική οικονομική τρομοκρατία, η οποία έχει ως σκοπό την παράλυση κάθε κοινωνικής αντίστασης. Η τακτική τους συνοψίζεται στο αμερικανικό πολεμικό δόγμα «σοκ και δέος». Στοχείο της τακτικής τους είναι και η προεκλογική ύπνωση, για να είναι απόλυτος ο νέος αιφνιδιασμός.

Γιατί χαιρέται ο κόσμος και χαμογελά πατέρα; (Η, αλλιώς, μια φωτογραφία χλιες λέξεις)

■ Παπάρα πάνω στην παπάρα

Αντε τώρα να βγάλεις άκρη. Μιλώντας στους δημοσιογράφους, τους οποίους κάλεσε σε κοκτέιλ πάρτι στον κήπο του Μαξίμου, ο Παπανδρέου είπε ότι στην εξεταστική για την οικονομία «δα αξιολογηθούν και παλιές υποδέσεις». Κι όταν ρωτήθηκε αν η έρευνα δια αφορά και την περίοδο του 2000 και τη δράση της Goldman Sachs απάντησε: «Ναι, και στην υπόθεση της Goldman Sachs». Ούτε 24 ώρες δεν πέρασαν και ο Πεταλωτής διατάχθηκε να βάλει τα πράγματα στη δέση τους. Αυτό –είπε– τη ζητάει η ΝΔ, η οποία δεν δικαιούται να το ζητά, γιατί κυβέρνηση έχει χρόνια κι αν ήθελε μπορούσε να συστήσει εξεταστική επιτροπή. Οσο γι' αυτό που είπε ο πρωθυπουργός και που το είχαν όλες οι εφημερίδες, κακώς το απέδωσαν οι δημοσιογράφοι. Δεν έπιασαν το «σαφέστατο πνεύμα του πρωθυπουργού!» Την πέταξε την παπάρα του ο Γιωργάκης, μάλλον αιφνιδιασμένος από την ερώπηση, και μετά, κατόπιν ωρίμου σκέψεως, όπως λένε, έβαλε τον Πεταλωτή να τη μαζέψει. Κι αυτός ο δόλιος, που μάλλον δεν πρόκειται να ξεφύγει ποτέ από το επίπεδο της βλαχοδημαρχιακής μετριότητας, τα 'κανε χειρότερα. Για να λειτουργήσεις σαν «αποσμητικό στην τουαλέτα της κυβέρνησης» [έτσι όριζε τον κυβερνητικό εκπρόσωπο ο μακαρίτης ο Θανασάκης ο Κανελλόπουλος], πρέπει να διαθέτεις και κάποιες ικανότητες.

■ Διαγωνισμός γενιτωτοποιών

Εως τώρα, είχαμε το Λαθέρδο σε ρόλους εναλλάξ Νίκου Ξανδόπουλου και Βασιλάκη Καΐλα. Τώρα έχουμε τον Χρυσοχοΐδη σε ρόλο... Νίκου Κούρκουλου. «Ψόφιος» για λίγη δημοσιότητα, σκασμένος που έχει τον Παπακωνσταντίνου προϊστάμενο, καταδικόμενος από το σύνδρομο μεγαλοπρεπειας που τον διακατέχει [αυτό αποτυπώνεται πολύ καλά στις φωτογραφίες με πόζες σε στιλ Ντούτσες, που στέλνει στις εφημερίδες], πέφτει από τη μια γελοιότητα στην άλλη. Αφού ντύθηκε στρατάρχης και κήρυξε τον πόλεμο κατά των... κερδοσκόπων, πέρασε στις μεγάλες πολυεθνικές του κλάδου του λιανικού εμπόριου, οι δυγατρικές των οποίων πουλάνε στην Ελλάδα περίπου 100 προϊόντα που συμπεριλαμβάνονται στο «καλάθι της νοικοκυράς» τουλάχιστον 30% ακριβότερα απ' ότι σε όλες χώρες της ΕΕ. Αν και οι αυξήσεις είναι «αδικαιολόγητες»

–όπως είπε– «ακόμη δεν μας έχει απαντήσει κανείς στο ερώτημα γιατί συγκεκριμένα προϊόντα πωλούνται με τόσο μεγάλη διαφορά και ούτε ξέρω αν υπάρχει απάντηση». Απάντηση από τις πολυεδνικές δεν πρόκειται να πάρει. Γιατί; Γιατί δεν είναι υποχρεωμένες να του δώσουν. Ο υφυπουργός του Ρόβλιας, πιο προσγειωμένος, είπε πως το υπουργείο δεν σκοπεύει να παρέμβει στην αγορά με περιοριστικά μέτρα. Ξέχασε, όμως, να συμπληρώσει, ότι αυτό απαγορεύεται διά ροπάλου από την κοινοτική νομοδεσία. Στο φινάλε, φόρεσε κι ο Ρόβλιας την αποκριάτικη λεοντή και συμπλήρωσε ότι το υπουργείο δεν έχει καμία πρόθεση να επιδείξει ανοχή στη μη τηρηση των νόμων για τον ανταγωνισμό. Τώρα, τους φόβισες. Λες και δεν ξέρουν οι μανατζαρίοι τους τον τρόπο να τα δείχνουν όλα νόμιμα, με τα διάφορα κόλπα των ενδο-ομιλικών συναλλαγών, όπου η μητρική πουλάει στη δυγατρική κι αυτή στην άλλη δυγατρική, οδηγώντας την υπερτιμολόγηση στη ύψη, αφήνοντας το μεγαλύτερο μέρος του κέρδους στο εξωτερικό, στην έδρα της μητρικής εταιρίας και εμφανίζοντας με μικρότερο κέρδος [άρα και με υποχρέωση χαμηλότερου φόρου] την εν Ελλάδι μεταγατρική.

■ Της επιάς τα πάθη

Κρατάει χρόνια αυτή

■ Σε λίγο θα μπαίνουν και στα σπίτια μας

Αφού απαγόρευσαν το κάπνισμα σε χώρους όπου ο καδένας και η καθεμιά πήγαινε ελεύθερα, χωρίς να δημιουργούνται προβλήματα ανάμεσα σε καπνιστές και μη καπνιστές, τώρα ανακοινώνουν σκληρά κατασταλτικά μέτρα για το κάπνισμα στο αυτοκίνητο, όταν επιβαίνουν παιδιά μέχρι 12 ετών. Το κράτος ξαφνικά ενδιαφέρεται για τα παιδιά του λαού περισσότερο απ' όσο ενδιαφέρονται οι γονείς τους. Αυτό το ίδιο κράτος που αφήνει την ατμόσφαιρα να τη ρυπαίνουν οι καπιταλιστικές βιομηχανίες, που καταστρέφει και ξεπουλά τα δάση, που αφήνει ανεξέλεγκτη τη σαπίλα και την τοξικότητα στα τρόφιμα, που... που... που... που... Το επόμενο βήμα δα είναι να μπαίνουν και στα σπίτια μας, με πρόσχημα το κάπνισμα ή κάπι άλλο.

Πρέπει να γίνει σαφές σε όλους και όλες, ότι δεν πρόκειται για το κάπνισμα, αλλά για την πειδαρχηση της κοινωνίας. Οι κανόνες συμβίωσης μεταξύ των ανθρώπων, που πρέπει να είναι δική τους υπόθεση, γίνονται τρομο-εργαλείο στα χέρια του κράτους. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που χρησιμοποιήθηκε η ποταπαγόρευση πριν και κατά την εποχή της μεγάλης κρίσης στην ΗΠΑ για τον έλεγχο των εργαζόμενων μαζών.

Οι μεγάλες αλήθειες πίσω από ένα ψεύτικο προσχέδιο προϋπολογισμού

Ενα κωλόχαρτο γεμάτο ψέματα, χειρότερο από κάθε προηγούμενη χρονιά, είναι το προσχέδιο κρατικού προϋπολογισμού που «ενέκρινε» τη Δευτέρα το υπουργικό συμβούλιο κι αμέσως μετά δόθηκε στη δημοσιότητα. Αρκεί να δώσουμε μόνο ένα στοιχείο. Τα πάντα είναι υπό την αίρεση της νέας «εκτίμησης» για το Ελλειμμα του 2009, που θα κάνει η Eurostat. Από 13,6% του ΑΕΠ, που είναι η μέχρι στιγμής «εκτίμηση», αναμένεται να διαμορφωθεί σε πάνω από 15%. Δεν πέρασε και πολύς καιρός από τότε (τον Απρίλι ήταν) που ο Παπακωνσταντίνου, ανακοινώνοντας την προηγούμενη «διόρθωση» του ελλείμματος, έλεγε ότι μπορεί να ανέβει λίγο ακόμη και διέψευδε με οργή διάφορες πληροφορίες περί αύξησης κατά μία μονάδα ακόμη. Τις κατέτασε στη σφαίρα της φαντασίας και μιλούσε για «πτούλιγότερο». Τώρα, με 1,5 μονάδα πάνω από το 13,6%, σφυρίζει αδιάφορα σαν να μην τρέχει τίποτα. Ομως, αν μη τι άλλο, αυτή η νέα αύξηση είναι ταυτόχρονα και μια έμμεση κατηγορία προς τον ίδιο για άσκηση «δημιουργικής λογιστικής». Εκρυβε Ελλειμμα, για να το πουμέ απλά.

Εκείνο, όμως, που αποδεικνύεται, πέραν πάσης αμφιβολίας, είναι πως το Ελλειμμα είναι ένα... πολιτικό μέγεθος. Η ίδια η ΕΕ το υπολογίζει πότε έτοι και πότε αλλιώς, γ' αυτό και έχει μετατραπεί σε κινούμενη άμμο. Η Κομισιόν έκανε τα στραβά μάτια στη «δημιουργική λογιστική» των προηγούμενων ετών (και όταν ο Σημίτης έβαζε την Ελλάδα στην ΟΝΕ και όταν ο Καραμανής την έβαζε από την επιτήρηση, για να κερδίσει τις εκλογές του 2007) και συτή η ίδια Κομισιόν κάνει τώρα συνεχείς αναθεωρήσεις προς τα πάνω του ελλείμματος, για να το χρησιμοποιεί σαν εργαλείο «εξόρυξης» νέων αντιλαίκων μέτρων, με τη σύμφωνη γνώμη της κυβέρνησης, που θέλει άλλοι για τη λήψη νέων μέτρων. Πώς να εμπιστευτείς, λοιπόν, το κωλόχαρτο που σέρβιρε ο Παπακωνσταντίνου;

Ψέμα στο ψέμα

Δεν μπορείς να εμπιστευτείς αυτό το κωλόχαρτο και για έναν ακόμη λόγο. Επειδή υπηρετεί τις προεκλογικές ανάγκες της κυβέρνησης, έναντι των οποίων η τρόικα δείχνει απόλυτη κατανόηση. Οι ελεγκτές της ήρθαν, έκαναν τους ελέγχους και απήγλωσαν σωπτηλοί, για να επανέλθουν όταν οι εκλογές θα έχουν τελειώσει. Στο μεσοδιάστημα, έχουν αποφασίσει να στηρίξουν προπαγανδιστικά την κυβέρνηση Παπανδρέου, η οποία είναι η πιο αξιόπιστη πολιτική λύση αυτή τη στιγμή. Γ' αυτό και δεν φειδούνται κολακευτικών σχολίων. Ποιος είπε ότι οι τεχνοκράτες δεν σκέφτονται πολιτικά; Οχι εμείς, πάντως.

Θέλετε και άλλο παράδειγμα; Μέχρι και τις αρχές Σεπτέμβρη, Παπακωνσταντίνου και Σαχινίδης έσκιζαν τα ρούχα τους, ότι η υστέρηση στα έσοδα είναι ασήμαντη, μόλις 770 εκατ. ευρώ. Δε σήκωναν μύγα στο σπαθί

τους και μάλωναν όποιον τους έδειχνε τα επίσημα στοιχεία, λέγοντάς του ότι είναι άσχετος και γ' αυτό κάνει λάθος αναγωγές. Στη ΔΕΘ ο Παπανδρέου, προφανώς κατόπιν εισήγησης του οικονομικού επιτελείου, ανέβασε την υστέρηση στο 1,5 δισ. ευρώ, δηλαδή τη διπλασίασε. Στο προσχέδιο πηγής έχουν ανεβάσει στα 2,4 δισ. ευρώ! Κι ενώ είναι φανερό ότι στο τέλος θα είναι ακόμα μεγαλύτερη, ο Παπακωνσταντίνου εμφανίστηκε σαν να μην τρέχει τίποτα στο δελτίο ειδήσεων του Mega την Τρίτη και είπε ότι στο τέλος ο στόχος θα πιαστεί. Ναι αυτός ο ίδιος που στο προσχέδιο έγραψε υστέρηση 2,4 δισ. ευρώ, στο δελτίο ειδήσεων του κυβερνητικού καναλιού, με τη σημουριά ότι κανείς δεν θα μπει στον κόπτο να φάξει το προσχέδιο, γιατί απλούστατα θέλουν να λειτουργούν σαν κυβερνητική ντουντούκα, είπε ότι στο στόχος θα πιαστεί.

Το ίδιο ισχύει και για τις δαπάνες. Για «μαξιλάρι» 4 δισ. ευρώ από το σκέλος των δαπανών μιλούσαν μέχρι προχθές. Στο προσχέδιο, όμως, το «μαξιλάρι» κατεβαίνει στα 1,7 δισ. και για να καλύψουν το στόχο κίβουν κι άλλο το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων! Κι όμως, κανείς δεν είπε τίποτα στον Παπακωνσταντίνου (και γ' αυτή τη λαθροχειρία). Το πιο προκλητικό μαϊμούδισμα γίνεται στη γενική σύμμα, για να μπορέσει ο Παπακωνσταντίνου να γράψει το εξής αμίμητο: «Το δημοσιονομικό αποτέλεσμα του 2010 είναι σημαντικά καλύτερο από τους στόχους που είχαν τεθεί αρχικά για το έτος και εκπληρώνει πλήρως τους στόχους, οι οποίοι αναθεωρήθηκαν και ενσωματώθηκαν στο Πρόγραμμα Οικονομικής Πολιτικής» (Μνημόνιο). Πρόκειται για μια θέση καθαρά προεκλογική, που δεν βγαίνει με τίποτα από τα μέχρι στιγμής δεδομένα. Πώς «πιάνεται» ο στόχος; Διαμορφώνουν αισθαίρετα τις «προβλέψεις» για το τελευταίο τρίμηνο του χρόνου και στο προεκλογικό χαρτί άλλα εμφανίζονται περισσότερο από καλά.

Αν αθροίζαμε τα ψέματα του Παπακωνσταντίνου, θα φτάναμε από τη γη στη σελήνη. Είναι τόσο αδίστακτος που δεν διστάζει να κοροϊδεύει εμφανώς τους ίδιους τους βουλευτές, ποντάροντας μάλλον στα κοινοβουλευτικά ήθη που απαγορεύουν να αποκαλέσται ένας υπουργός ψεύτης. Στο εισιγητικό σημείωμα που συνοδεύει το προσχέδιο, μπερδεύει σκόπιμα το έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού και το έλλειμμα της γενικής κυβέρνησης, για ότι υποστηρίζει ότι το δεύτερο (έλλειμμα γενικής κυβέρνησης) θα πέσει το 2010 στο 7,8% του ΑΕΠ, «πέρα και από το στόχο του 8,1% του ΑΕΠ του προγράμματος». Το πρόγραμμα (Μνημόνιο), όμως, θέτει το 8,1% του ΑΕΠ ως στόχο για το έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού, από δε το προσχέδιο η εκτίμηση είναι ότι το έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού το 2010 θα διαμορφωθεί στο 8,2% του ΑΕΠ, δηλαδή πάνω από το στόχο του Μνημόνιου. Οταν σε ένα μαϊμούδισμένο προσχέδιο

διοικούνται οι στόχοι να μην πιάνεται (το έλλειμμα εμφανίζεται να ξεφύγει κατά 782 εκατ. ευρώ), καταλαβαίνετε τι έχει να γίνει στην πράξη, όταν γίνει ο τελικός απολογισμός (με το κλείσιμο του χρόνου). Και βέβαια, το ότι ο Παπακωνσταντίνου λέει ψέματα, τα οποία αργότερα κάνει γαργάρα, είναι το τελευταίο που ενδιαφέρει. Εκείνο που πρέπει να κρατήσουμε είναι πως η αποτυχία του προγράμματος το 2010 θα απαιτήσει πρόσθιτα, ακόμη πιο σκληρά μέτρα, ακόμη και το τελευταίο δίμηνο του χρόνου.

Είναι δυνατόν να δώσει κανείς την παραμικρή εμπιστοσύνη σε ανθρώπους που έχουν το ψέμα για ψωμοτύρι; Υπό άλλες περιστάσεις, ένας τυχάρκας πολιτικός σαν τον Παπακωνσταντίνου θα είχε γίνει ρευτίκολο και ο πρωθυπουργός του θα αναγκαζόταν να τον ξεφορτωθεί. Τώρα, βρίσκεται εντελώς στο απυρόβλητο, γιατί στο πρόσωπό του στηρίζουν την πολιτική της βαρβαρότητας. Το πολιτικό του μέλλον είναι προδιαγραμμένο (στα αζήτητα θα πεταχτεί), προς το παρόν όμως είναι αναγκασμένοι να τον στηρίζουν και να κάνουν πως δεν ενοχλούνται από την έπαρση του.

Μεγάλες αλήθειες

Ομως, ακόμα και μέσα από αυτό το κωλόχαρτο μπορεί κανείς να δει μερικές μεγάλες αλήθειες που ενδιαφέρουν άμεσα τους εργαζόμενους.

Η επίσημα καταταγμένη ανεργία υπολογίζεται σε 11,6% το 2010, σε 14,5% το 2011, σε 15% το 2012 και σε 14,6% το 2013. Οταν σ' ένα προεκλογικό χαρτί κάνουν τέτοιες εκτιμήσεις, καταλαβαίνετε ποια θα είναι η πραγματικότητα, και στις επισήμες (υποεκτιμημένες) στατιστικές και στην πραγματική ζωή. Η Κατσέλη με το Κουτρουμάνη ανακοίνωσαν την Τρίτη, ότι ετοιμάζουν ένα τεράστιο πρόγραμμα του ΟΑΕΔ, με το οποίο θα αύσουν 400.000 εργασίας. Τότε πώς θα συνεχίσει να αισθάνεται –και μάλιστα αλματωδώς– η ανεργία; Είναι φανερό ότι λένε ψέματα. Εκείνο που θα κάνουν είναι να δώσουν νέες προκλητικές παροχές στους καπιταλιστές (επιδότηση ασφαλιστικών εισφορών), ενώ αυτοί θα ανακυκλώνουν την ανεργία, αυξάνοντάς την παράλληλα. Εγέρεται και ένα άλλο ερώτημα: όταν λένε ότι από το δεύτερο εξάμηνο του 2011 θ' αρχίσει η ανάκαμψη, ενώ το 2012 ο ρυθμός ανάπτυξης θα είναι θετικός (1,1%) και το 2013 ακόμα πιο θετικός (2,1%), πώς θα αισθάνεται παράλληλα η ανεργία; Η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα είναι εύκολη: πρώτο, ο ρυθμός δεν θα είναι αυτός που λένε και, δεύτερο, η οποία ανάπτυξη (αν υπάρξει) θα στηρίζεται στην αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης των εργαζόμενων, που θα εργάζονται υπό καθεστώς δουλείας.

Ταξική πολιτική

Ακόμη και σ' αυτό το ωραιοποιημένο προσχέδιο φαίνε-

ται καθαρά η ταξική λογική των διάφορων μέτρων της κυβέρνησης. Για παράδειγμα, τα έσοδα αιχθήματα κατά 8,7% με τους άμεσους φόρους να διατηρούνται στα ίδια επίπεδα, αλλά τη φορολογία των επιχειρήσεων να αυξάνεται κατά 12,5%, ενώ προβλέπεται ακόμα μεγαλύτερη μείωση (18,3%) το 2011.

Οι απολύτως αντιλαϊκοί έμμεσοι φόροι, μετά την αύξησή τους κατά 11,8% το 2010, θα αυξηθούν κατά 9,4% το 2011. Πώς αλλιώς θα γίνει αυτή η αύξηση, παρά με νέα φορομητητικά μέτρα, δεδομένου μάλιστα ότι και η λαϊκή κατανάλωση θα πέσει και η παραγωγική κατανάλωση θα πέσει;

Το 2010 το κονδύλι για μισθούς αναμένεται να πέ

■ Δαπάνη φαρμάκων

Σύννεφο πάει το παραμύθιασμα

Ηπολιτική ηγεσία του υπουργείου Εργασίας όχι μόνο συνεχίζει το κυβερνητικό παραμύθι, ότι θα μειώσει τη φαρμακευτική δαπάνη των ασφαλιστικών ταμείων χωρίς να φορτώσει στους εργαζόμενους ένα σημαντικό μέρος της, αλλά φτάνει στο σημείο να ισχυρίζεται ότι θα διπλασιάσει τη μείωση από 1,2 σε 2,5 δισ. ευρώ το χρόνο! Σ' αυτό το ύψος ανέβασε τη μείωση η υπουργός Εργασίας Λ. Κατσέλη, στη συνέντευξη της περασμένης Τρίτης, κωφεύοντας προκλητικά σε σειρά ερωτημάτων που της τέθηκαν και αποσκοπούσαν να αποδείξουν, ότι το μάρμαρο θα το πληρώσουν οι εργαζόμενοι.

Σ' ένα «άτυπο ενημερωτικό σημείωμα», που μας είχε σταλεί από το γραφείο Τύπου του υπουργείου Εργασίας, την παραμονή της συνέντευξης αυτής, (η υπουργός μας ζητούσε να το αποδώσουμε σε κύκλους και όχι στην ίδια) ισχυρίζοταν ότι «μέχρι τώρα (δηλαδή μέχρι τις 4 Οκτώβρη) έχουν εδοικονομηθεί 500 εκατ. ευρώ». Σύμφωνα, όμως, με τους πίνακες που συνδέουν το «άτυπο ενημερωτικό σημείωμα», η μείωση ανερχόταν σε 148 εκατ. ευρώ. Μετά την επισήμανση αυτής της αλχημείας, η Λ. Κατσέλη μας απάντησε ότι η μείωση των 500 εκατ. ευρώ θα επιτευχθεί στο τέλος του 2010!

Δεν είμαστε μόνο εμείς που, από τότε που ο πρώην υπουργός Εργασίας Α. Λοβέρδος είχε εξαγγελεί την κατά 1,2 δισ. ευρώ μείωση της φαρμακευτικής δαπάνης, είχαμε αμφισβητήσει το στόχο αυτό και τονίζαμε ότι η μείωση αυτή θα επιτευχθεί με την αύξηση της συμμετοχής των εργαζόμενων και συνταξιούχων στη δαπάνη για τα φάρμακα. Ήταν το μέλος της «Επιστημονικής Επιτροπής» για το ασφαλιστικό Αθ. Λοπαταζίδης που με στοιχεία αποκάλυψε, από τις πρώτες ακόμη ημέρες των συσκέψεων της Επιτροπής, ότι το φαινόμενο της υποκατάστασης πάιρνε τροφικότερες διαστάσεις. Ήταν αυτός που είχε δώσει στη δημοσιότητα κατάλογο με φάρμακα, στον οποίο αναγράφονταν τα τιμολόγια των παλιών και νέων φαρμάκων. Οι διαφορές των τιμών ήταν τεράστιες και παρολαυτά εγκρίνονταν από τις αρμόδιες υπηρεσίες. Ένα παράδειγμα: Τιμή φαρμάκου (παλιά) για το σακχαρώδη διαβήτη 2,41 ευρώ. Τώρα η τιμή ανέρχεται στα 130,26 ευρώ!

Ήταν ακόμη ο βουλευτής Επικρατείας του ΠΑΣΟΚ Η. Μόσιαλος που το πρώτο διάστημα (δηλαδή πριν του διοθεί πόστο) ήγειρε κι αυτός το ζήτημα της υποκατάστασης των φθηνότερων φαρμάκων από ακριβότερα. Φυσικά, όταν του έδωσαν πόστα, έπαψε να μιλά. Ο Η.

Μόσιαλος έλεγε παρουσία του Α. Λοβέρδου: «Η υπόθεση της μείωσης του 20%. Ήδη οι φαρμακευτικές εταιρίες ετοιμάζουν μαζικά υποκατάσταση από φθηνότερα φάρμακα σε ακριβότερα φάρμακα. Επομένως, δεν είναι ελέγχιμο το φαινόμενο της υποκατάστασης, το ένα δισεκατομμύριο δεν πρόκειται να επιτευχθεί» (η επισήμανση δική μας). Ο Α. Λοβέρδος δεν προστάθησε ποτέ να τον διαψεύσει ή να σπεύσει να δηλώσει, ότι θα βάλει τέλος σ' αυτή την πρακτική των «φαρμακοτρίφτηδων».

Το ίδιο ζήτημα επεσήμανε και ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Ε. Νασιώκας, που έχει περάσει από το υπουργείο Υγείας: «Θα σας πω μόνο έναν λόγο, που, εκ των πραγμάτων, δημιουργεί πρόβλημα. Η μείωση της τιμής των φαρμάκων, των κλασικών παλιών φτηνών φαρμάκων, των πέντε και έξι ευρώ που θα μειωθεί κατά 20%, θα οδηγήσει σε μεγάλη αύξηση της φαρμακευτικής δαπάνης, διότι αυτά τα φάρμακα θα αποσυρθούν και θα υπάρχει εσωτερική κατεύθυνση να αντικατασταθούν από πολύ ακριβότερα φάρμακα, που θα είναι μεν 20% φθηνότερα, αλλά θα είναι η κατανάλωση τους πολύ μεγάλη».

Ομως ο Α. Λοβέρδος σιωπούσε προκλητικά, δεν τόλμησε να αμφι-

σητηρίσει τους ισχυρισμούς των δύο φιλοκυβερνητικών βουλευτών και επαναλόγματεν μονότονα τους φεύγοτας ισχυρισμούς, ότι έχει αυξηθεί η κατανάλωση των φαρμάκων, προκειμένου να καλύψει την πολιτική των φαρμακοβιομηχάνων και εισαγωγέων.

Την ίδια τακτική, δηλαδή της αποσιώπησης, ακολουθεί και η νέα υπουργός Εργασίας Λ. Κατσέλη. Οπως προαναφέραμε, ρωτήθηκε από εμάς την περασμένη Τρίτη για την πολιτική της υποκατάστασης των φτηνών από ακριβά φάρμακα και έκανε πως δεν άκουσε τίποτα. Άλλωστε, τι να ελέγει; Οτι φταίνε οι φαρμακοβιομηχάνοι που ακολουθούν την πολιτική της υποκατάστασης των φτηνών φαρμάκων, των κλασικών παλιών φτηνών φαρμάκων, των πέντε και έξι ευρώ που θα μειωθεί κατά 20%, θα οδηγήσει σε μεγάλη αύξηση της φαρμακευτικής δαπάνης, διότι αυτά τα φάρμακα θα αποσυρθούν και θα υπάρχει εσωτερική κατεύθυνση να αντικατασταθούν από πολύ ακριβότερα φάρμακα και έκανε πως δεν άκουσε τίποτα. Άλλωστε, τι να ελέγει; Οτι φταίνε οι φαρμακοβιομηχάνοι που ακολουθούν την πολιτική της υποκατάστασης των φτηνών φαρμάκων, των κλασικών παλιών φτηνών φαρμάκων, των πέντε και έξι ευρώ που θα μειωθεί κατά 20%, θα οδηγήσει σε μεγάλη αύξηση της φαρμακευτικής δαπάνης, διότι αυτά τα φάρμακα θα αποσυρθούν και θα υπάρχει εσωτερική κατεύθυνση να αντικατασταθούν από πολύ ακριβότερα φάρμακα και έκανε πως δεν άκουσε τίποτα. Άλλωστε, τι να ελέγει;

Το Σεπτέμβρη του 2010, ο πρόεδρος του Συνδέσμου Φαρμακευτικών Επιχειρήσεων Ελλάδας (ΣΦΕΕ) Δ. Φιλώτης έδωσε μια συνέντευξη στη «Ναυτεμπορική» και ονάμεσα στ' άλλα αναφέρθηκε και στο ζήτημα της υποκατάστασης των φθηνών φαρμάκων. Και έπειτα συνέβη το ίδιο στην Επιτροπή της Επιτροπής Εργασίας της Βουλής, στην οποία ο Α. Λοβέρδος παρέδωσε μια συνέντευξη στην οποία οι ασφαλιστικές εταιρίες ανέρχονται σε μεγάλη αύξηση της δαπάνης, διότι αυτά τα φάρμακα θα αποσυρθούν και θα υπάρχει εσωτερική κατεύθυνση να αντικατασταθούν από πολύ ακριβότερα φάρμακα και έκανε πως δεν άκουσε τίποτα. Άλλωστε, τι να ελέγει;

νών από ακριβά φάρμακα: «Οι τελευταίες ρυθμίσεις για τις τιμές, σε συνδυασμό με την επιστροφή της λίστας και την ξαφνική οριζόντια μείωση, μπορεί να αποδειχθούν ότι υπονομεύουν την ομαλή λειτουργία της φαρμακευτικής αγοράς, οδηγώντας στην αντικατάσταση παλαιών και καπαξιωμένων φαρμάκων από νεώτερα και ακριβότερα!» (η επισήμανση δική μας).

Την απροκάλυπτη και κυνική αυτή δήλωση του εκπροσώπου των φαρμακοβιομηχάνων δεν τόλμησε να τη σχολίασε κανένας από τους τρεις συναρμόδιους υπουργούς, Μ. Χρυσοχοΐδης, Λ. Κατσέλη και Α. Λοβέρδος, που κατά τ' άλλα είναι λαλιότατοι. Την έκαναν κι αυτή γιαργάρα. Η δικαιολογία που πρόβολε ο πρόεδρος των φαρμακοβιομηχάνων για να δικαιολογήσει την πολιτική της υποκατάστασης των φθηνών από ακριβά φάρμακα είναι λαλίστατοι, γιατί η πολιτική αυτή εφαρμόζεται μόνιμα από τους «φαρμακοτρίφτηδες».

Οι μειώσεις στη φαρμακευτική δαπάνη θα οφείλονται βασικά στο ότι θα κληθούν οι ασφαλισμένοι να πληρώσουν το μάρμαρο. Η δικαιολογία που πρόβολε ο πρόεδρος των φαρμακοβιομηχάνων για να δικαιολογήσει την πολιτική της υποκατάστασης των φθηνών φαρμάκων, των κλασικών παλιών φτηνών φαρμάκων, των πέντε και έξι ευρώ που θα μειωθεί κατά 20%, θα οδηγήσει σε μεγάλη αύξηση της φαρμακευτικής δαπάνης, διότι αυτά τα φάρμακα θα αποσυρθούν και θα υπάρχει εσωτερική κατεύθυνση να αντικατασταθούν από πολύ ακριβότερα φάρμακα και έκανε πως δεν άκουσε τίποτα. Άλλωστε, τι να ελέγει;

■ Δισεκατομμύρια από τον κρατικό προϋπολογισμό στους καπιταλιστές για να διατηρήσουν δήθεν τις θέσεις εργασίας

Ενώ κάνουν μαζικές απολύσεις!

Την περοισμένη Δευτέρα δόθηκε στη δημοσιότητα το προσχέδιο του προϋπολογισμού. Σύμφωνα μ' αυτό, την τριετία 2011, 2012 και 2013 η ανεργία θα αυξηθεί σε 14,5%, 15% και 14,6% αντίστοιχα. Η ανεργία το 2010 αυξήθηκε κατά 2,1% και πήγε στο 11,6% από 9,5% που ήταν το 2009. Παρενθετικά μιλώντας, επαναλαμβάνουμε αυτό που πάγια λέμε: Οτι οι μπλε και πράσινες κυβερνητικούς σταθερά τα προσοστά ανεργίας, ενώ από το 1988 η ΕΣΥΕ (Εθνική Στατιστική Υπηρεσία Ελλάδας) θεωρεί τους εργαζόμενους που δουλεύουν μια ώρα τη βδομάδα ως απασχολούμενους!

Το φθινόπωρο του 2009 και την άνοιξη του 2010, η κυβερνητική του ΠΑΣΟΚ εξήγειλε αρκετά προγράμματα επιδότησης των ασφαλιστικών εισφορών εργαζόμενων, ύψους εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ, και όπως δήλωσε η υπουργός Εργασίας την περασμένη Τρίτη, η κυβερνητική ετοιμάζεται να εξαγγελεί κι άλλο πρόγραμμα επιδότησης των ασφαλιστικών εισφορών εργαζόμενων, ύψους 400.000 εργαζόμενων.

Βασικό επιχείρημα του Α. Λοβέρδου ήταν ότι επιδοτούν τις ασφαλιστικές εισφορές προκειμένου να βοηθήσουν τις επιχειρήσεις, μικρές και μεγάλες, για να διατηρήσουν τις θέσεις εργασίας. Εμείς με επιχειρήματα εξηγούσαμε, ότι οι καπιταλιστές εξηγούσαμε, ότι οι καπιταλιστές όχι μόνο δεν θα διατηρήσουν τις θέσεις εργασίας, αλλά και θα τις μειώσουν, παρά το ότι θα ενταχθούν στο πρόγραμμα επιδό

■ Λύκειο

Σχολείο της απόλυτης εξειδίκευσης

Το Λύκειο «αυτόνομη μορφωτική βαθμίδα» υπήρξε το αγαπημένο παραπλανητικό σλόγκον δύο των προηγούμενων υπουργών Παιδείας (ιδιαίτερα των Πασόκων), με το οποίο έντυναν τις κανιβαλικές «μεταρρυθμίσεις» τους, για να τους προσδώσουν ένα άρωμα βαθιάς δύθινης και ολόπλευρης μόρφωσης, απελευθερωμένης από τη δουλειά των εισαγωγικών εξετάσεων. Πάντοτε, βέβαια, αυτές οι βαρύγδουτες διακηρύξεις στερούνταν αλήθειας και ουσίας.

Ο ορισμός κατευθύνσεων, δεσμών ή όπως αλλιώς ονομάζονταν οι διάφορες μορφές κατάτμησης και διάσπασης του οποιοδήποτε ενιαίου χαρακτήρα του Λυκείου επέβαλαν πάντα τη μονοδιάστοτη ανάπτυξη της προσωπικότητας, ενώ η ύπταρη και μόνο των πανελλαδικών εξετάσεων -είτε έξω είτε μέσα στο Λύκειο- το κρατούσε υπόδουλωμένο σε αυτές, αφού το ενδιαφέρον των παιδιών στρέφονταν αποκλειστικά στην απόκτηση συνταγών επιτυχίας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Σήμερα, Παπανδρέου, Διαμαντοπούλου και σία, στην μετά Μνημονίου εποχή, βάζουν τέλος στις «αγκυλώσεις του παρελθόντος» και περιγράφουν ωμά ένα σχολείο της απόλυτης εξειδίκευσης, υποτομγένο στις «νέες συνθήκες», στις «νέες ανάγκες», που διαμορφώνουν το κεφάλαιο και η αγορά εργασίας και στις εξετάσεις για το Πανεπιστήμιο.

Σύμφωνα με όσα δήλωσε η Διαμαντοπούλου, το «νέο Λύκειο» θα έχει ολίγιστα υποχρεωτικά μαθήματα (τέσσερα τον αριθμό), στα οποία οι ώρες θα διπλασιαστούν και περισσότερα επιλογής. Τα παραπάνω, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι ο σχολικός χρόνος δεν έναι απεριόριστος, ούτε οι αντοχές του μαθητή, ο οποίος θα υφίσταται καθηλωμένος την από καθέδρας διδασκαλία, μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι πάμε σ' ένα σχολείο προσανατολισμένο στην απόλυτη εξειδίκευση, όπου και «με τη βούλη» πατα τα «περιττά» γνωστικά αντικείμενα πετάγονται στον κάλαθο των αχρή-

στων.

Το παιδί των 15-16 ετών στερείται από τη στοιχειώδη έστω επαφή με ευρύτερο κύκλο γνώσεων και υποχρεούται σε πρόωρη επιλογή (που είναι εν πολλοίς και επιλογή ζωής), με το γελούδι επιχείρημα, ότι δήθεν έτσι του παρέχεται η δυνατότητα της «εμβάθυνσης». Σκόνη έχει γίνει πια ο «αυτόνομος» χαρακτήρας του Λυκείου, μιας και ο κατακερματισμός αυτός σε «αυτόνομες διαδρομές» των μαθητών είναι κάθετος. Αποθεώνεται, λοιπόν, η διαμόρφωση ανθρώπων της μερικής δεξιότητας, ενώ ως παράγωγο ενισχύεται η διαφοροποίηση των μαθητών, με βάση την ταξική τους προέλευση, η οποία καθορίζει αποφασιστικά και «τα ενδιαφέροντα» και τις «προτιμήσεις» τους. Χτίζονται έτσι οι κατηγορίες των μελλοντικών επιτυχόντων-αποτυχόντων στα Πανεπιστήμια, με χτυπήματα κάτω από τη μέση, μπαίνουν δηλαδή τα λιθαράκια για την ανακοπή της τάσης της εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μόρφωση.

Την περασμένη εβδομάδα, το υπουργείο Παιδείας «διέρρευσε» μια εκδοχή αυτών των αλλαγών, που επιβεβαιώνει τα ίσα ισχυρίζόμαστε παραπάνω.

◆ Στην Α' Λυκείου διατηρείται μια σχετική επίφαση γενικής παιδείας. Οι ώρες των υποχρεωτικών μαθη-

μάτων είναι 25 και των μαθημάτων επιλογής 10.

◆ Στη Β' και Γ' Λυκείου, το κλίμα αντιστρέφεται παντελώς. Τα υποχρεωτικά μαθήματα είναι μόλις 12 ώρες και τα επιλογής 21. Τα υποχρεωτικά μαθήματα είναι τρία: Νέα Ελληνική Γλώσσα και Λογοτεχνία (6 ώρες), Αγγλικά (3 ώρες) και Γυμναστική (3 ώρες). Η Γλώσσα, ως προϊόν επικοινωνίας και όχι ως εργαλείο σκέψης (στόχος είναι «κα μαθητής να τη χρησιμοποιεί σε διαφορετικά επικοινωνιακά πλαίσια») και τα Αγγλικά κρίνονται ως τα εφόδια για «τη βελτίωση των ικανοτήτων για τον 21ο αιώνα», σύμφωνα με τις ανάγκες της αγοράς εργασίας. Τα μαθήματα επιλογής κατανέμονται σε έξι ομάδες μαθημάτων (Αρχαιογνωσία, Μαθηματικά, Πειραιματικές Επιστήμες, Κοινωνικές Επιστήμες, Ξένη Γλώσσα, Πολιτισμός), οι οποίες περιέχουν τρίωρα μαθήματα (βασικό επίπεδο) και εξάωρα μαθήματα (υψηλό επίπεδο). Ο μαθητής υποχρεούται να πάρει τα υποχρεωτικά μαθήματα και ένα εξάωρο μάθημα από όποια ομάδα μαθημάτων επιθυμεί και ένα τρίωρο από κάθε μια από τις υπόλοιπες ομάδες. Επίσης υποχρεούται να πάρει και 2 ώρες «δραστηριότητες ευαισθητοποίησης σε κοινωνικά και περιβαλλοντικά ζητήματα».

Από τους σχετικούς πίνακες που

δόθηκαν με τις ομάδες των μαθημάτων, προκύπτει ότι ένα παιδί μπορεί να τελειώσει το Λύκειο χωρίς να κάνει (με εξαίρεση τα Μαθηματικά) ούτε μια ώρα Ιστορία, Χημεία, Βιολογία, Φυσική, Αρχαία, κλπ.

Χωρίς καμιά αναστολή, τελειώντας το μύθο της γενικής παιδείας, η Διαμαντοπούλου δήλωσε ότι πάμε σ' ένα σύστημα, που προσδιάζει στο Ιντερνάσιοναλ Μπακαλορέα (IB)! «Έχουμε δει το γερμανικό, το γαλλικό. Εχουμε δει τις μικρές χώρες, Φινλανδία και άλλες και έχουμε καταλήξει σ' αυτό που τακιάζει σε μας», είπε, διευκρινίζοντας ότι αυτό είναι το IB. Πρόκειται για ένα ελιτιστικό σύστημα (τα μαθήματα γίνονται στην Αγγλική και δεν έχει παρέμβαση σ' αυτό το υπουργείο Παιδείας). Το σύστημα IB σχεδιάστηκε από το συμβούλιο ενός «μη κερδοσκοπικού οργανισμού» που εδρεύει στη Γενεύη, που προσφέρεται από ιδιωτικά σχολεία και επιπρέπει σε γάνους πλουσίων οικογενειών να έχουν πρόσβαση σε ξένα πανεπιστήμια.

Οσον αφορά στις δραστηριότητες «ευαισθητοποίησης σε κοινωνικά και περιβαλλοντικά ζητήματα», απλά η Διαμαντοπούλου «δεν δικαιούται διά να ομιλεί», γιατί ανήκει σε μια κυβέρνηση και είναι θιασώτης ενός σάπιου κοινωνικού συστήματος που έχει κατεδαφίσει κάθε κοινωνική κατάκτηση και έχει στήσει το περιβάλλον στο απόστασμα.

Αλλωστε, σε παλιότερες δηλώσεις της, η υπουργός Παιδείας, φρόντισε να γίνει πιο σαφής ως προς τι θεωρεί «ευαισθητοποίηση». Το Λύκειο οφείλει να καλλιεργεί «την κουλτούρα του εθελοντισμού», είπε. Είναι γνωστό ότι ο εθελοντισμός, στην καπιταλιστική κοινωνία και μάλιστα όταν πρωθείται από τα πάνω, καμία σχέση δεν έχει με τη συναδελφική ή συντροφική αλληλεγγύη, που αναπτύσσεται ανάμεσα σε ανθρώπους που παλεύουν για να βελτιώσουν τη ζωή και τη θέση του συνόλου της τάξης τους. Το υπουργείο Παιδείας πατώντας τώρα πάνω σε χαρακτηριστικά της νεολαίας για

ανιδιοτελή προσφορά και στις ευαισθησίες της, προσπαθεί να την διαπισιδογγήσει στην εθελοδουλεία, στην εκμετάλλευση χωρίς αντισταση. Τον ίδιο ρόλο παίζουν και δράσεις που θα γίνονται, σύμφωνα με τις εξαγγελίες, για την «απόκτηση συναισθηματικών και κοινωνικών ικανοτήτων», αφού στόχος είναι το «νέο Λύκειο να είναι νέο στις νοοτροπίες, στις στάσεις, στις συμπεριφορές. Να εκφράζει τον κόσμο που έρχεται και όχι τα στερεότυπα του παρελθόντος».

Σημαντική παρόμετρος του «νέου Λυκείου» είναι και η αξιολόγηση του μαθητή, «που δεν θα βασιζεται απλά και μόνο στις εξετάσεις, αλλά στο συνολικό του έργο και τη συνολική του προσπάθεια». Στο «συνολικό έργο και στη συνολική προσπάθεια» διευκρινίζεται ότι εντάσσεται και η «συμμετοχή σε κοινωνικές και περιβαλλοντικές εκδηλώσεις». Πρόκειται δηλαδή για ωμό εκβιασμό των μαθητών, ενώ η αξιολόγηση έτσι όπως περιγράφεται σηματοδοτεί το συνολικό φακέλωμα του μαθητή (ερώτημα αφελούς: πώς θα αξιολογείται π.χ. ένας μαθητής που συμμετέχει δραστήρια στο κίνημα, τις μαθητικές καταλήψεις, κλπ.).

Οι αλλαγές ολοκληρώνονται με την παρέμβαση των Πανεπιστημίων στον τρόπο εισαγωγής. Τα Πανεπιστήμια θα καθορίζουν τα μαθήματα βαρύτητας που συμμετέχει δραστήρια στο κίνημα, τις μαθητικές καταλήψεις, κλπ.).

Οι αλλαγές ολοκληρώνονται με την παρέμβαση των Πανεπιστημίων στον τρόπο εισαγωγής. Τα Πανεπιστήμια θα καθορίζουν τα μαθήματα βαρύτητας που συμμετέχει δραστήρια στο κίνημα, τις μαθητικές καταλήψεις, κλπ.).

Οι αλλαγές ολοκληρώνονται με την παρέμβαση των Πανεπιστημίων στον τρόπο εισαγωγής. Τα Πανεπιστήμια θα καθορίζουν τα μαθήματα βαρύτητας που συμμετέχει δραστήρια στο κίνημα, τις μαθητικές καταλήψεις, κλπ.).

Ενα μήνα μετά τον ανασχηματισμό, ο Παπανδρέου κατάφερε να μοιράσει αρμοδιότητες στους αναπληρωτές υπουργούς! Το αποτέλεσμα (ΦΕΚ 1595 Β/1.10.10) επιβεβαίωνε την εκτίμηση που είχαμε κάνει από την αρχή. Ο Παπανδρέου ξαναφοράζει την τράπουλα ανάμεσα στα στελέχη της κυβέρνησης του και κάνει μπάχαλο αυτό που ονομάζεται δημόσια διοίκηση.

Τον τίτλο της αναπληρώτριας υπουργού γλάστρας κερδίζει επάρξια η Φώφη, αφού οι αρμοδιότητες της περιορίζονται στη γενική γραμματεία Διά Βίου Μάθησης στην εκπαίδευση ελληνοπατέρων εξωτερικού και στην αγωγή υγείας και περιβαλλοντικής αγωγής! Αρμοδιότητες που θα ήταν ελάχιστες ακόμη και για υφυπ

■ Ο Περισσός και η Κίνα

Απορία ψάλτου βηξ...

Στο κομματικό ραδιόφωνο του «902» μιλήσε για τα αποτελέσματα από την πρόσφατη επίσκεψη του Κινέζου πρωθυπουργού στην Ελλάδα ο Μάκης Παπαδόπουλος, μέλος της ΚΕ και υπεύθυνος του Τμήματος Οικονομικής Πολιτικής της ΚΕ του Περισσού. Στο τέλος ήρθε και η ερώτηση χάριν της οποίας έγινε όλη η συνέντευξη:

«Εμείς σε αυτό το θέμα έχου-

νέντευξη: «Μια παρατήρηση που γίνεται, η οποία θεωρείται από αυτούς που την κάνουν, ότι φέρνει σε δύσκολη θέση το ΚΚΕ, είναι ότι αυτές οι συμφωνίες της ελληνικής κυβέρνησης με την Κίνα έχουν γίνει με μία χώρα, η οποία είναι κομμουνιστική». Η απάντηση έχει ενδιαφέρον:

«Εμείς σε αυτό το θέμα έχου-

με τοποθετηθεί με αποφάσεις Συνεδρίων του Κόμματός μας υπεύθυνα και νηφάλια. Εχουμε διαπιστώσει μια πορεία που βαθαίνει η ταξική πόλωση στην κοινωνία της Κίνας, αναπτύσσονται καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής. Εξάλλου και το ίδιο το ΚΚ Κίνας δε χαρακτηρίζει το πολιτικό σύστημα της χώρας σαν δικτατορία του προλεταριάτου».

Το «ΚΚ Κίνας δεν χαρακτηρίζεται ούτε ως «αυτοκαλούμενο» ούτε ως κάτι άλλο εκτός από Κομμουνιστικό Κόμμα. Το πολιτικό σύστημα «δεν είναι δικτατορία του προλεταριάτου», αλλά τι είναι; Είναι δικτατορία του κεφάλαιου; Είναι κάτι άλλο, ενδιάμεσο, πρωτοφανές στην ιστορία; Και η οικονομική βάση της χώρας τι είναι; «Αναπτύσσοντας –λέει– καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής» και «βαθαίνει η ταξική πόλωση». Αρα, και πάλι δεν έχουμε καπιταλισμό, αλλά κάτι... ενδιάμεσο, πρωτοφανές κι αυτό στην ποικόσμια Ιστορία. Λες και το κινέζικο σύστημα γεννήθηκε χτες κι ακόμα βρίσκεται σε διαδικασία μετάβασης.

Η Κίνα ουδέποτε ολοκλήρωσε το σοσιαλιστικό μετασχη-

ματισμό της, μετά τη νίκη της επανάστασης το 1949. Γι' αυτό και η πορεία επιστροφής στον καθαρό καπιταλισμό ήταν ομαλή και γρήγορη. Το μονοκομματικό σύστημα κάθε άλλο παρά εργαλείο της δικτατορίας του προλεταριάτου είναι. Είναι εργαλείο μιας σκληρής δικτούριας του κεφάλαιου, οι κάτοχοι του οποίου βρίσκονται κυρίως στα φηλά κλιμάκια της κομματικής και κρατικής ιεραρχίας. Το μοντέλο του κρατικού καπιταλισμού εξελίχθηκε τα τελευταία 20 χρόνια, τα σύνορα άνοιξαν για το χρηματιστικό κεφάλαιο του υπόλοιπου ιμπεριαλιστικού κόσμου και σήμερα η Κίνα είναι μια από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του πλανήτη, χάρη κυρίως στη μεσαίωνικού τύπου εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης.

Γιατί άραγε ο Περισσός διστάζει να πει αυτές τις απλές αλήθειες, αλλά γυρίζει γύρω από το θέμα; Γιατί απλούστατα έχει αναπτύξει «αμοιβαία επωφελείς» σχέσεις με την ηγεσία του κινέζικου κόμματος εξουσίας, όπως έδειξε και η προ καιρού επίσημη επίσκεψη της Παπαρήγα στην Κίνα.

to Associated Press).

Αυτό που θα κρίνει τις εξελίξεις είναι το αν τα μέτρα που παίρνει ο Κορέα για τους δημοσίους υπαλλήλους θα κατεβάσουν κι άλλο κόσμο στους δρόμους το επόμενο διάστημα ή αν όλα θα λήξουν με ένα «ξεκαθάρισμα λογαριασμών» στους κόλπους της αστυνομίας. Πάντως, τα μεγαλύτερα συνδικάτα της χώρας, αν και στην ανακίνωση που εξέδωσαν την προηγούμενη Πέμπτη (30/9) υπερασπίστηκαν τη «δημοκρατία», καταγγέλλοντας τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται, κάλεσαν ταυτόχρονα σε αγώνα κατά του νέου νόμου, που προοινίζεται μαζικές απολύτεις στο δημόσιο, και κατήγγειλαν την κατάσταση έκτακτης ανάγκης σαν μία πρόφαση για την παραβίαση των ανθρώπινων δικαιωμάτων^[8].

Παραπομπές

[1] Economist 30/9/10, http://www.economist.com/blogs/americasview/2010/09/ecuadorestriking_police

[2] <http://www.state.gov/secretary/rm/2010/09/148481.htm>

[3] INEC, http://www.inec.gov.ec/web/guest/eco_est/est_soc/enc_hog/enemdu.

[4] <http://www.bce.fin.ec/documentos/PublicacionesNotas/Catalogo/CuentasNacionales/cnt63/CTASTRIM70.xls#pag3!A1>

[5] <http://www.state.gov/r/pa/ei/bgn/35761.htm>

[6] <http://www.state.gov/p/inl/narc/rewards/115348.htm>

[7] BBC, 1/10/10, <http://www.bbc.co.uk/news/world-latin-america-11455665>

[8] World Socialist Web Site. Αρθρο που στηρίζει τον Κορέα αλλά παραδέχεται την λαϊκή αντίδραση στο νέο νόμο (<http://www.wsfs.org/articles/2010/oct2010/ecua-o02.shtml>)

Προγράφτηκε το Ελληνικό

Γράφαμε την προηγούμενη εβδομάδα για τον Πεταλωτή, που διέψευδε τα δημοσιεύματα όλου του ελληνικού Τύπου για το Ελληνικό, διαβεβαιώνοντας πως δεν υπάρχει καμία συμφωνία με το Κατάρ και σκίζοντας τα ρούχα του πως όλα ήταν αποκυήματα φαντασίας. Ο Παμπούκης, που εμφανίστηκε στη Βουλή στις 30 Σεπτεμβρίου για να απαντήσει σε σχετική ερώτηση του Παπαδημούλη, ήταν πιο προσεκτικός. Απέφυγε να διαψεύσει την ύπαρξη συμφωνίας, παρέπεμπε σε «μία προεργασία σε πολύ αρχική μορφή, την ευθύνη της οποίας έχει αναλάβει ο διάσημος αρχιτέκτονας και πολεοδόμος Josep Acebillo» και διέψευδε μόνο τα περί «Λας Βέγκασ». Ταυτόχρονα, σημείωνε με νόημα πως «πρέπει να είμαστε και οραματιστές και δημιουργικοί και ρεαλιστές», ορίζοντας το ρεαλισμό ως εξής: «Ρεαλιστές θα είμαστε, όταν θα προσπαθήσουμε και θα καταφέρουμε κυρίως στην πράξη να επιτύχουμε μεγάλες συνθέσεις, γιατί η πράσινη ανάπτυξη πρότυπη θα είναι στρατηγικές επενδύσεις και ένα μικρό πάρκο», απάντησε ότι «η κυβέρνηση είναι ενιαία» και πως δεν πρέπει «να αποδιδετε καμία ιδιαίτερη σημασία, αν σε μία ερώτηση απαντήσει η και Μπριμπιλή ή εγώ, όταν είναι απολύτως προφανές ότι το πάρκο που βεβαίως έχει μία περιβαλλοντική διάσταση και ένα ενδιαφέρον, συγχρόνως θα έχει και μία εν δυνάμει επενδυτική διάσταση. Αρα, νομίζω ότι νομιμοποιούμε εξίσου. Η και Μπριμπιλή –ειρήσθω εν παρόδω– είναι στην Κύπρο, γιατί εκεί ζει, οπόταν ήρθα εγώ. Ομως και εκείνη να ερχόταν, το ίδιο θα ακούγατε». (Ο «κύριος καθηγητής» μάλλον έπαιθε κάποιο ταράκουλο, γι' αυτό και βάφτισε τη Μπριμπιλή... κάτοικο Κύπρου).

Την ίδια ώρα, όμως, μιλώντας με τους δημοσιογράφους, τους οποίους είχε καλέσει σε... κοκτέιλ πάρτι, ο Παπανδρέου άνειασε και τον Πεταλωτή και τον εξ απορρήτων του Παμπούκη. Παραδέχτηκε ότι γίνονται συζητήσεις με το Κατάρ και υποστήριξε ότι οι άραβες επενδυτές έχουν αποδεχτεί ήδη τους όρους και τις προϋποθέσεις της κυβέρνησης και το είδος της επένδυσης και την ανάπλαση της περιοχής. Παραδέχτηκε, μάλιστα, ότι πράγματι ο ίδιος όταν ήταν στην αντιπολίτευση έλεγε ότι όλη η έκταση θα γίνει πάρκο, αλλά του άλλαξε γνώμη ο Ασεμπίγιο, που του είπε ότι το πάρκο θα γίνει γκέτο, αν δεν προβλεφθούν στο χώρο κάποιες «δράσεις ζωής».

Καταλαβαίνετε, βέβαια, ότι το Ελληνικό θα γίνει Λας Βέγκας. Εκτός αν οι Καταριανοί είναι ηλίθιοι και έρθουν να βάλουν λεφτά για να αποκτήσει η Αττική ένα σύγχρονο πάρκο και όχι για να κονομίσουν χοντρά. Φυσικά, το ελληνικό Λας Βέγκας δεν θα γίνει στην έρημη της Αριζόνας αλλά σε μια περιοχή της Μεσογείου. Από τη μια μεριά θα έχει τη θάλασσα και από τις άλλες τρεις θα περιβάλλεται από πράσινο.

Οι Παπανδρέου είναι αποφασισμένοι να πουλήσουν ότι πιπτορεί να πουληθεί. Βιάζονται, μάλιστα, γιατί ξέρουν πως δεν θα μείνουν για καιρό στην εξουσία. Και βέβαια, πωλητήριο βάζουν πρώτα στα «φιλέτου», μεταξύ των οποίων είναι και το Ελληνικό. Είναι τόση η πρεμούρα τους που ο ίδιος ο πρωθυπουργός δεν διστάζει να εμφανιστεί σαν κοινός μεσίτης που διαφημίζει την πραμάτεια του στην υποψήφια πελατεία. «Η αξία της Ελλάδας δεν έχει προσμετρηθεί δεόντως, αλλά έχει υποτιμηθεί. Για τον λόγο αυτόν θεωρώ ότι η επένδυση στην Ελλάδα αποτελεί μεγάλη ευκαιρία». Αυτά τα ξετίπωτα είπε στον πρόεδρο του Χρηματιστήριου της Νέας Υόρκης. Σε απλά ελληνικά, ο παραπάνω φράσεις μεταφράζονται ως εξής: τα περιουσιακά στοιχεία του ελληνικού κράτους είναι υποτιμημένα και εμείς δεν έχουμε καμία διάθεση να τα ανατιμήσουμε, γιατί και γύμιστε για μετρητά. Ελάτε λοιπόν ν' αγοράστε τώρα, που άλλοι θα βρείτε τέτοια ευκαιρία;

Το αν θα έρθουν ή δεν θα έρθουν οι «επενδυτές» είναι άλλη υπόθεση. Γιατί αυτοί δεν παίρνουν υπόψη τους μόνο τη χαμηλή τιμή και την προθυμία της κυβέρνησης, αλλά και όλους παράγοντες, μεταξύ των οποίων και η λεγόμενη πολιτική σταθερότητα. Οι Καταριανοί, πάντως, έχουν δείξει ενδιαφέρον. Το συγκεκριμένο «φραντ» είναι ταυτόχρονα και ένα τεράστιο «πλυντήριο» για το λεγόμενο πολιτικό χρήμα και το χρήμα των ανά τον κόσμο μαριών. Αν έρθει, θα έρθει για να κάνει αρπαχτές και μέσω αυτών να αποδώσει

ANTIKYΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δέκα! Είναι ραγιαδισμός... να παραμένει άτρωτος ο καπιταλισμός...

Ηρδε και ο κινέζος πρωθυπουργός «Πότε τοιμπά» (Γουέν Τζιμάρο) και μαζί με τον διεθνιστή (ίως προς το νομιματικό ταμείο) ευρωαμερικανό ομόλογό του Γιωργάκη υπέγραψαν έντεκα συμφωνίες: δύο διακρατικές και εννιά επιχειρηματικές! Αυτό για όσους έχουν αμφιβολίες για το τι ρόλο βαράει το πολιτικό προσωπικό των καπιταλιστών. Ναυτιλία, εμπόριο, πολιτισμός και τουρισμός οι τομείς, με τον τελευταίο να αποτελεί κυριερητικό μαράζι, αφού ο Γιωργάκης διερωτόταν γιατί από μια χώρα ενός και βάλε δισεκατομμύριο μας έρχονται μόνο μερικές χιλιάδες τουρίστες [τι θα πει «να ρωτήσει τον ιχθυόμπορο» του Πολτού ρε; Εκείνος ανεβάζει βιντεάκια και φωτογραφίες στη «νέα» ιστοσελίδα τουριστικής προβολής. Μιλάμε για γ@μώ τις πρωτοποριακές ιδέες!]. Α ναι, η Κίνα επιδιώκει να προχωρήσει και στην αγορά ελληνικών ομολόγων, είπε ο Τζιμάρος και τοιμησε ο ΓΑΠ. Την ίδια ώρα, το αίτημα του κινέζου λαού διατυπωνόταν μέσω του ελληνικού Τύπου: «Θέλουμε σουβλάκια», είπαν οι κινέζοι τουρίστες, ενώ –άγνωστο γιατί– δεν ζήτησαν μουζάκας, tzatziki ή ζορμπάδες.

Σαν σήμερα το 1831 δολοφονώνταν ο Καποδίστριας από τους Μαυρομιχαλίους και σ' ένα μήνα διαλοφονήθει ξανά, τη φορά αυτή από τον Καλλικράτη. Μέσα σ' όλα τ' άλλα, τα μέσα μαζικής εξημέρωσης προσπαθούν να πείσουν τον κόσμο αφ' ενός ότι πρόκειται για κάτι σημαντικό και αφ' ετέρου να πάει να ψηφίσει. Κάποιοι θα γίνουν από δήμαρχοι κλητήρες, κάποιοι άλλοι από κλητήρες θα γίνουν περιφερειάρχες, κάποιοι θα καταψηφίσουν το μητρόνιο και κάποιοι θα μηνημονεύσουν την καταψήφιση. Να πλήξουμε πάντως αποκλείεται...

«Η κρατιστική εγκληματολογία πραγματεύεται το παράνομο έγκλημα το οποίο, ενώ είναι το λιγότερο σοβαρό από τα προβλήματα της κοινωνίας, αντιμετωπίζεται ως το σοβαρότερο. Η ύπαρξη του παράνομου εγκλήματος παρουσιάζεται ως συνηγορία υπέρ του κράτους, βάσει της υπόδεσης ότι μόνο μια κυβερνητική μηχανή μπορεί να το εμποδίσει. Σπάνια γίνεται παραδεκτή η ύπαρξη του νομιμού εγκλήματος, ενώ στην περίπτωση που κάτι τέτοιο συμβεί –όπως έγινε για παράδειγμα με την αναμφισθήτη εγκληματικότητα του χιτλερικού καθεστώτος– τότε οι κρατιστές εκφράζουν τις αμφιβολίες τους ως προς την νομιμότητα ενός τέτοιου καθεστώτος. Γ' αυτό τον λόγο οι ναζιστές ηγέτες "δικάστηκαν" σ' ένα "δικαστήριο" για πράξεις αναμφίβολα νομιμοποιημένες από το γερμανικό κράτος, με βάση την εντελώς φανταστική υπόθεση μιας ανώτερης νομικής αρχής, που σε τελική ανάλυση προκύπτει από το γεγονός ότι έχασαν τον πόλεμο στον οποίο ενεπλάκησαν...

Η καταγωγή του κράτους ή η άνοδος οποιασδήποτε άρχουσας τάξης –όσο κι αν η τελευταία αυτοχαλιναγωγείται με δημοκρατικούς ή συνταγματικούς περιορισμούς– δεν διαφέρει από την άνοδο οποιασδήποτε ολιγαρχίας του εγκλήματος. Η μαφία, αν είχε διαρκέσει περισσότερο ή είχε απλώσει βαθύτερα τις ρίζες της, δεν θα ήταν μια κυβέρνηση του εγκλήματος αλλά μια νόμιμη κυβέρνηση.

Για το κράτος, τα χειρότερα από τα παράνομα εγκλήματα στα οποία επιβάλλονται οι βαρύτερες ποινές, είναι η προδοσία και η υπονόμευση της κρατούσας τάξης. Ομως αν αυτά είναι επιτυχημένα δεν είναι καδόλου παράνομα. Αν δε η επιτυχία τους είναι απόλυτη, δεν δεωρούνται παράνομα ούτε καν από εκείνους που πρόδοθηκαν ή ανατράπηκαν. Το κράτος, που εγκαθιδρύθηκε διά της βίας και συντρέπεται από την καταστολή –σε όποιον βαθμό απαιτείται για την επιβίωσή του– καδορίζει τι είναι νόμιμο.

Σήμερα είναι της μόδας να μιλάμε περισσότερο για "βία" παρά για "έγκλημα", ωστόσο ισχύει η ίδια λογική. Αυτό που καταγέλλεται από τα ΜΜΕ (δηλαδή η αντίσταση στο κράτος) είναι παράνομη βία. Αυτό που εγκωμιάζεται και δικαιολογείται είναι νόμιμη βία. Οταν διαβάζουμε στον τύπο ότι "τρομοκράτες έκαναν σαμποτάζ σε βάση πυρηνικών πυραύλων", η υποθάδμιση της γλώσσας φέρνει στο αποκορύφωμά της.

Με την πλήρη υποστήριξη των δημοφιλών ΜΜΕ, ολόκληρος ο πληθυσμός κάθε βαθμού ευφύΐας, μπορεί να κυριευεί από μανία ενάντια σε μια χούφτα παιδαρέλια που βγαίνουν το Σαββατοβράδο και αφράζουν τσάντες. Είναι απολύτως σωστό τα εγκλήματα εναντίον προσώπων να αντιμετωπίζονται με αποτροπιασμό, όμως αυτός εκδηλώνεται με μια μόνιμη και εμπρηστική εκστρατεία που φθάνει σε μεγάλο βάθος, προκειμένου να αυξηθεί η ισχύς του καταστατικού μηχανισμού του κράτους που είναι ο μεγαλύτερος και ο πιο αναξιόπιστος εγκληματίας απ' όλους» (Larry Tift – Dennis Sullivan – «Ο αγώνας για να είναι κανείς άνδρων»).

Σαν τα ψέματα πέρασε ένας χρόνος με τον Γιωργάκη. Σαν τον Γιωργάκη πέρασε ένας χρόνος με τα ψέματα. Σαν το χρόνο πέρασε ένας Γιωργάκης με τα ψέματα...

Κοκκινοσκουφίτσα

Mία δυσάρεστη εμπειρία είναι το μεσημέρι της Τρίτης στης Θέρμες της ορεινής Ξάνθης, τετραμελής δημοσιογραφική αποστολή της γαλλικής κρατικής τηλεόρασης που περιδιοβαίνει τον κόσμο κάνοντας έρευνες για τις μειονότητες.

Μια περιπέτεια που έκανε την επικεφαλής του συνεργείου, δημοσιογράφο και ανταποκρίτρια του ξένου Τύπου Εφρη Τσελίκα, να πει επίλεξε: «Η δημοσιογραφική ομάδα μας έχει γυρίσει όλο τον κόσμο από Αφρική μέχρι Λατινική Αμερική και μπορώ να πω ότι κανένας από μας δεν έχει ζήσει τέτοιο πράγμα!... Ζήσαμε άλλα δύσκολα, όμως κανένας μας δεν φαντάστηκε ποτέ ότι σε ευρωπαϊκή χώρα –και προπαντός στην Ελλάδα– θα συνέβαιναν αυτά!...».

Η τετραμελής δημοσιογραφική ομάδα της γαλλικής κρατικής τηλεόρασης συλλέγει υλικό για την εκπομπή «Λεωφόρος Ευρώπης», επιλέγοντας αυτή τη φορά το θέμα των μειονοτήτων: «Πήγαμε στην Εσθονία και είδαμε τη ρωσόφωνη μειονότητα και στη συνέχεια ήρθαμε στην Ελλάδα για να παρουσιάσουμε την μουσουλμανική», λέει η κατελίκα, παραθέτοντας το χρονικό των... τριτοκομικών γεγονότων: «Περάσαμε από Ξάνθη και Κομοτηνή, πέρασαμε στη Γλαύκη και τραβήγαμε και καθώς πηγαίναμε προς τ' αυτοκίνητα, βρήκαμε ακόμη βρισκόμασταν σε μια ευρωπαϊκή δημοκρατία και έχοντας μπροστά μας αρχές που είναι αδύναμες... Αυτό που καταλάβαμε είναι ότι και οι αρχές –χωρίς να θέλω να τους χωρίς να έχουμε δικαίωμα και ζητούμενα επίμονα την κασέτα για να μας αφήσουν να φύγουμε».

«Άν δεν μας δώσετε την κασέτα, δεν φεύγετε με τίποτα!» ήταν η φράση που ακουγόταν από το εξαγριωμένο πλήθος, σύμφωνα με τη μαρτυρία της Εφρης Τσελίκα που συνέχιζε: «Προσπαθούμε να τους εξηγήσουμε, αλλά δεν καταλάβαι-

■ Ορεινή Ξάνθη

Επίθεση σε γαλλική δημοσιογραφική αποστολή

Το συνεργείο δεν φανταζόταν ούτε κατά διάνοια αυτά που επρόκειτο ν' ακολουθήσουν, με την κατελίκα να συνεχίζει την αφρήγησή της: «Κάναμε συνέντευξη και με τον κ. Ιμάμ, ο οποίος μας είπε –μεταξύ άλλων– για τη δυσκολία που έχουν τα παιδιά από το πλάνο και το δεχθήκαμε και αυτό, παρόλο που τα παιδιά βρίσκονταν πολύ μακριά». Ωστόσο, η οργή του κόσμου δεν κατασήγασε ούτε με αυτά, καθώς οι συγκεντρωμένοι ζητούσαν όλα τα μηχανήματα για να σημειώσουν ότι δεν θα «βγει» τίποτε! «Ολη αυτή η ιστορία κράτησε πέντε-έξι ώρες και παραμέναμε στο χωρίο σαν αιχμάλωτοι», λέει η Εφρη Τσελίκα, σημειώνοντας: «Ηρθε μεν η αστυνομία, αλλά οι αισθανθήκαμε πάρα πολύ άσχημα. Σαν να μη βρισκόμασταν σε μια ευρωπαϊκή δημοκρατία και έχοντας μπροστά μας αρχές που είναι αδύναμες... Αυτό που καταλάβαμε είναι ότι και οι αρχές –χωρίς να θέλω να γίνουμε δικαίωμα και ζητούμενα επίμονα την κασέτα για να μας αφήσουν να φύγουμε».

«Άν δεν μας δώσετε την κασέτα, δεν φεύγετε με τίποτα!» ήταν η φράση που ακουγόταν από το εξαγριωμένο πλήθος, σύμφωνα με τη μαρτυρία της Εφρης Τσελίκα που συνέχιζε: «Προσπαθούμε να τους εξηγήσουμε, αλλά δεν καταλάβαι-

ναν τίποτα. Τα πράγματα άρχισαν να εκτρέπονται, ώστου πήρθε η αστυνομία και μας ζήτησε να δεξιούμε τι γράψαμε, κάτι που κάναμε. Μας ζήτηθηκε να σβήσουμε τα παιδιά από το πλάνο και το δεχθήκαμε και αυτό, παρόλο που τα παιδιά βρίσκονταν πολύ μακριά». Ωστόσο, η οργή του κόσμου δεν κατασήγασε ούτε με αυτά, καθώς οι συγκεντρωμένοι ζητούσαν όλα τα μηχανήματα για να σημειώσουν ότι δεν θα «βγει» τίποτε! Το τραβήγαμένο παραπάνω σημαίνει την αστυνομία της Γαλλίας και καταλήγει προσθέτοντας: «Εμείς θα προβάλουμε ότι τραβήγαμε και θα πούμε στην εκπομπή τηι αισθανθήκαμε εκείνη την ώρα...».

Το τεκταινόμενα στη Θράκη δεν μπορούν να αποτυπωθούν σ' ένα μόνο από τα πάμπολλα συμβάντα. Η παρεμπόδιση κάθε μορφής αυτοπροσδιορισμού (αιώνα και των απομικών ελευθεριών), ο περιβεβλημένος άλλοτε με θρησκευτικό και άλλοτε με εθνικό μανδύα φανατισμός, η οργιώδης δράση α

Η ΔΙΕΚΑΤ, μία από τις μεγαλύτερες κατασκευαστικές εταιρίες της Ελλάδος και με πολλά έργα στο εξωτερικό, πτώχευσε τον Ιούλιο του 2009, ενώ ήδη από τις 31/12/2008 είχε κηρύξει παύση πληρωμών καθώς και παύση οποιασδήποτε κατασκευαστικής δραστηριότητας με εκχώρηση όλων των εκτελούμενων έργων. Τριακόσιοι εργάζομενοι διαφόρων ειδικοτήτων, εργατοτεχνίτες, υπόλληλοι γραφείων, μηχανικοί έργων, οδηγοί, χειριστές, αποθηκάριοι, εργοδηγοί, απολυθήκαρες με οφειλές προς εμάς οκτώ μισθών και αποζημιώσεων.

Η ΔΙΕΚΑΤ αναγνώρισε επίσημα τις οφειλές της και μας διαβεβαίωσε πως μέσω πλειστηριασμού, πώλησης περιουσιακών στοιχείων, καθώς και άλλων διαδικασιών θα πληρωθούμε σε εύλογο χρονικό διάστημα. Το κράτος και οι δημόσιες υπηρεσίες στις οποίες αποτοθήκαμε ήταν καθησυχαστικοί λέγοντας ότι οι επιχειρηματίες ελέγχονται και θα πράξουν το σωστό. Τίποτα από αυτά δεν έγινε, όλα ήταν μία κοροϊδία.

Το κράτος αντί για κράτος των πολιτών έδρασε και δρα κυριολεκτικά σαν κράτος των εργοδοτών, σαν κράτος των πλουσίων. Οχι μόνο δεν έκανε τίποτα για να μας προστατεύσει αλλά αντίθετα απλώνει συνεχώς δίχτυ προστασίας προς τα αφεντικά της ΔΙΕΚΑΤ. Κρά-

Ανακοίνωση Απολυμένων Ομίλου ΔΙΕΚΑΤ

τος και κυβέρνηση έφθασαν μάλιστα στο έσχατο σημείο κατάπτωσης και δουλικότητας στους επιχειρηματίες, ώστε να διεκδικούν μισθών που μας οφείλονται για χρέη όλου του ομίλου ΔΙΕΚΑΤ προς το ΙΚΑ και την εφορία, αντί να κατάσχουν τις βίλες, τα κότερα και τα πολυτελή αυτοκίνητα των αφεντικών, διότι η εταιρία είναι ΑΕ και δεν διώκεται το ΔΣ αλλά ουσιαστικά διώκονται οι εργαζόμενοι!

Οι τράπεζες σαν αρπακτικά προσπαθούν και αυτές να πάρουν ό,τι μπορούν από τα περιουσιακά στοιχεία της εταιρίας, να μας αφρήσουν χωρίς τα χρήματα που δουλέψωμε και δικαιούμαστε. Ολες οι διαδικασίες κωλυτεργούνται δραματικά και φθάσαμε δύο χρόνια μετά την απόλυτη μας να μην έχουμε εισπράξει ούτε ένα ευρώ, εκτός από είκοσι εργαζόμενους στο αμάξιστάσιο του ΗΛΠΑΠ που εισέπραξαν τρεις μισθούς.

Σέ όλο αυτό το διάστημα, τα αφεντικά της ΔΙΕΚΑΤ έδωσαν τεράστιο χρηματικό ποσό (ίσως και περισσότερα από τα χρήματα που οφείλονται σε όλους μας) στο μεγάλο δικηγορικό γραφείο που έχει αναλά-

βει την προστασία τους, έδωσαν χρήματα σε διευθυντές και έδωσαν και σε κάποιους εργαζόμενους που ανέλαβαν να παίξουν το ρόλο του ρουφιάνου και του φεύγη, ώστε να έχουν και κάλυψη εκ των έσω.

Την κατάσταση αποφασίσαμε να την εκθέσουμε στην εργατική τάξη, ώστε τώρα που τα λουκέτα πολλαπλασιάζονται και η ανεργία φουντώνει να έχουν κάποια πράγματα υπόψη τους, που εμείς τα ζήσαμε.

Καμία εμπιστοσύνη στους εργοδότες, στο κράτος τους,

στα κόμματά τους.

Πίστη στον ίδιο τους τον αγώνα και στη δύναμή τους.

Οποιαδήποτε συνδιαλλαγή είναι προς όφελος των αφεντικών.

Μόνο ενωμένοι και αλληλέγγυοι οι εργαζόμενοι θα μπορέσουν και τις θέσεις εργασίας να διατηρήσουν και προοπτική αξιοπρέπειας να δώσουν στους ίδιους και τις οικογένειές τους.

Συνέλευση Απολυμένων Ομίλου ΔΙΕΚΑΤ
30/9/2010

Μ' ΈΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Επειδή η κατάσταση με την ποίηση μπορεί κάποτε να γίνεται πεζή, σήμερα θα ασχοληθούμε με τον καθ' αυτό... πεζό λόγο (Ρευγεοτ: καμία σχέση, αν και σύντομα αυτές οι επιστολές θα χρειαστούν χορηγούς και οι χορηγοί επιστολές). Ωστόσο, δεν θ' απαρνηθούμε την ποίηση επειδή το επιτάσσει η μόδα των καιρών, αντίθετα θα επιστρέψουμε Δρυ μυτεροί μετά τη σημερινή παρένθεση.

Είναι διαπιστωμένο ότι ο ποιητικός οίστρος εμφανίζει πια μια αιθεράπευτη μονοματία προς τα οιστρογόνα (σπανίως δε και προς την τεστοστερόνη, από πρωτοπόρες και αφιονισμένες πρώην σουφραζέτες), όταν δεν περιορίζεται στην απομικότητα και εσωστρέφεια του –λεκτικού, συχνά δε και δυσλεκτικού– αυνονισμού. Γεγονός που καταδεικνύεται οικόμη και από την απλή εκδήλωση της ανίστας ποιητικής συμπτωματολογίας, τη στιχουργική. Φαντάζομαι ότι δεν είμαι ο μόνος που έχει παρατηρήσει ότι –ελλείψει νέων στήχων– οι τροφαδύοροι του Άδου άδουν πλέον ένας τα τραγούδια του άλλου και ο άλλος τα τραγούδια του ένα. Διασκευασμένα, συσκευασμένα ή μετασκευασμένα.

Θα παραθέσουμε (χωρίς να το παρα@έσουμε) σήμερα ένα ιστορικό απόσπασμα από την τριλογία «GAP: Ο τελευταίος των μη ικανών», ένα θεόπτευστο μεσαιωνικό κείμενο άγνωστου συγγραφέα, που εκτυλίσεται στα χρόνια της βρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Τότε που τρυφλοί, τρίφυλοι και τρίφυλοι ανθρωπίδες –και οι γκέι είναι αναγκαίοι– απολάμβαναν την καθηπόταξη (έτσι νόμιζαν οι δύσμοιροι) του γνωστού κόσμου, λίγο πριν τους πάρει όλους ο διάδολος παρ' αγνώστων... Ιδού:

«Ναι, γίνεται», αναφώνησε προς το αλαλάζον και άλλα αλλάζον πλήθος ο Σεπτέμβριος Καίσαρας, που συμπλήρωνε την τρίκα των Ιουλίου και Αυγούστου ομοιοβάθμων του. Ο αγνώστου μητρός γιος του Ιανού πέρασε τη μπέρτα του στον ώμο με τη σεμνή αυταρέσκεια –κατ' άλλους αυτάρεσκη σεμνότητα– που τον διέκρινε, καθώς οι συγκεντρωμένοι κρατούσαν τη μύτη τους από τη μυρωδιά της. Βρωμόυσε από μακριά περί τίνος επρόκειτο... Συνοδεύομενος από μόνιππα και ιππουργούς πάνω τους, μπήκε στην αρένα του Κολοσσαίου λάθος, συνοδευόμενος από την τριαντρία (τρίκα, βαρβαριστή) των χιλιάρχων του βορρά.

«Ασσάρια υπτάρχουν, είχα πει πέρυσι τέτοιο καιρό», είπε στην τρίκα, καθώς περνώνταν από τη στενωπό της Imperiale Maccabei Fabbrica (Αυτοκρατορικής Βιομηχανίας Ηλιθίων), τη γνωστή IMF. «Μα το είπα για σας και όχι για τους πληβείους. Aquila non captat muscas, cibus, opus et virga asino», είπε στη μητρική του γλώσσα, αυτή της αγίας ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. «Ο αετός δεν κυνηγάει μύλες. Κι ο γάιδαρος χρειάζεται τροφή, φορτί και μαστίγιο», μετέφρασε ο παχύσαρκος αντικάσαρας και εγγονός του ομώνυμου χιλιάρχου, απηνής διώκτης εχθρών και φίλων της αυτοκρατορίας και μέγας τσανοκογλέιφτης. Που από και που έβριζε τον Σεπτέμβριο Καίσαρα βρέθηκε να είναι το δεξί του χέρι (ή άλλο χρήσιμο μέλος, δεξί πάντως).

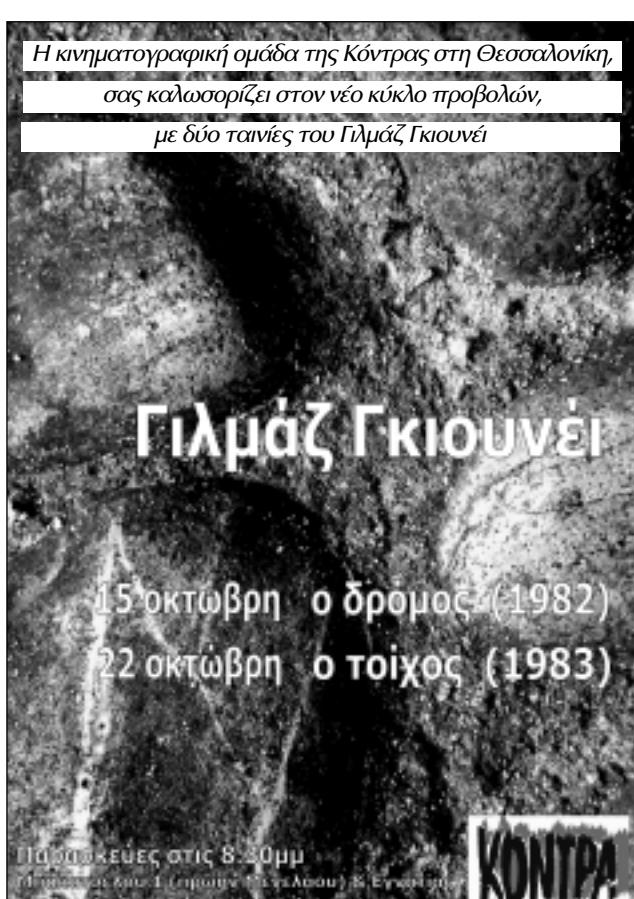
«Build a burg» (Μπίλντ ε μπεργκ, δηλαδή χτίστε ένα κάστρο), διέταξε στη δεύτερη επίσημη γλώσσα της αυτοκρατορίας ο ιππουργός ιπποδομών (τη δεύτερη γλώσσα είχε καθιερώσει μια κλώσα, η πρώτη τραχιά χωρική –από την επαρχία της Μακεδονίας– ιππουργός που δεν τολμούσε να κυκλοφορήσει εξω χωρίς προίτρες). Αμέσως ο σκελετός της υποσιτζόμενης ιππουργού πέρι βάλλοντας κινητοποιήθηκε (ευτυχώς γυμναζόταν στις αρένες του imperium, όπου άλλωστε γνώρισε και τον Σεπτέμβριο Καίσαρα). Τσακίστηκε να βρει τον Ομέρ Πριόνη, έναν φιλόδοξο κρετίνο που το πάθος του ήταν «όπου είναι δάσος να μην ξαναγίνει ποτέ δάσος», για να εκτελέσει τη διαταργή του σοβαροφανούς και δήθεν λιγομήλητου joculatorε της αυτοκρατορίας, που του έδωσαν ιππουργείο στα πλαίσια ενός προγράμματος του ΕΣΠΑ (Εξανθρωπισμός Σοβαροφανών Πιθηκάνθρωπων Αυτοκρατορίας).

Ο Σεπτέμβριος Καίσαρας ήταν ένας εκπληκτικής βραδύνοιας χαρισματικός «άχρηστος», όπως τον είχε χαρακτηρίσει τόσο το παχύδερμο (έτσι φωνάζαν το δεξί του χέρι, από τον καιρό των ελεφάντων του Αννίβα), όσο και ο επίτιμος ραδιούργος δρυδής από τις τυλιγμένες γαλάζια ομήλη χώρες της μαγγανείας, που ισχυρίζόταν ότι «δεν κάνει το παιδί για καίσαρα...». Κι όμως, ο καίσαρας αυτός ήταν ο μόνος από κτίσεως Ρώμης που επιχείρησε ν' αλλάξει πέταλαν εν κινήσει στο όλογό του, ο μόνος που έπαιρνε την πιρόγα του και ξανογίτων, καταφέρνοντας πάντοτε να επιστρέψει... Ο μόνος που κατάφερε να μετατρέψει τα ματωμένα εδάφη σε προσδοφόρο εμπόρευμα, πιστεύοντας ότι είχε κάμψει κάθε αντίστοιχο.

Τότε όμως... (η συνέχεια σε άγνωστο χρόνο, διαδραστικά).

Seneca Neneca, Titus Koitame Re

Βιντεοπροβολές και συζήτηση τις Παρασκευές στην Κόντρα στην αθηνα

Επειταφοβαλής τε Παρασκευής τον 8-30μμ / Αυθιστικός 65 Ε. Αλεπούνος Ελαΐας / kontra.screening@gmail.com

Στο ποδόσφαιρο υπάρχουν δύο πράγματα: ή νικάς ή δεν χάνεις!

Οσοι πιστεύατε ότι το πρώτο θέμα της στήλης θα αφορούσε την παραίτηση Νιόπλια πέσσατε έξω στις εκτιμήσεις σας. Σήμερα θα ξεκινήσουμε με μια ειδικηση από την Ολλανδία, που δίνει κουράγιο σε όσους ασχολούμαστε με τα δρώμενα στο επαγγελματικό ποδόσφαιρο. Ολοένα και πιο σπτάνιες γίνονται οι ειδήσεις που σχετίζονται με την κοινωνική και πολιτική δράση ποδοσφαιριστών που παίζουν σε κορυφαίους ευρωπαϊκούς συλλόγους και είναι καθήκον να τις προβάλλουμε.

Ο καταλανός Πρέσας Ολεγέρ για μια ακόμη φορά έδειξε ότι το star system και η ποδοσφαιρική επαγγελματική βιομηχανία δεν μπορούν να «αφομοιώσουν» τα πάντα και να δημιουργήσουν ένα ποδόσφαιρο αποστειρωμένο από κάθε κοινωνική αναφορά. Στη Βαρκελώνη ήταν γνωστός για την πολιτική του δράση, συμμετείχε ενεργά σε πορείες και κινητοποιήσεις, είχε συλληφθεί για συμμετοχή σε επεισόδια κατά τη διάρκεια διαδήλωσης και εκμεταλλεύμενος το κύρος του ως παίχτης της Μπαρτοελόνα έκανε συχνά δηλώσεις με πολιτικό περιεχόμενο, που προκαλούσαν την κυριάρχη τάξη. Η μετακίνησή του από τη Βαρκελώνη στο Αμστερνταμ, όπως άλλα δείχνουν, δεν τον άλλαξε και δεν τον απέτρεψε από τη συμμετοχή του στους κοινωνικούς αγώνες και μάλιστα για θέματα που αφορούν την Ολλανδία.

Την περασμένη βδομάδα, ο Ολεγέρ εντοπίστηκε από τη λεοπτική κάμερα να δίνει δυναμικό παρόν σε αντικαπιταλιστικό συλλαλητήριο στο κέντρο του Αμστερνταμ. Η συγκέντρωση έγινε ενάντια στην προσπάθεια της ολλανδικής κυβέρνησης να απαγορεύσει τις καταλήψεις και εξελίχθηκε σε μια μαχητική διαδήλωση, κατά τη διάρκεια της οποίας οι διαδηλωτές έκαψαν αυτοκίνητα και τράπτεζες και αντιστάθηκαν με πέτρες και τούβλα, όταν οι μπάτσοι προσπάθησαν να τους διασπάσουν και να διαλύσουν τη συγκέντρωση με χρήση χημικών. Ο απολογισμός, εκτός από τις υλικές ζημιές στις τράπτεζες και τα καμένα αυτοκίνητα, ήταν δυο μπάτσοι τραυματίες στο νοσοκομείο και 11 συλλήψεις διαδηλωτών. Οπως πολύ σωστά γράφτηκε, ο Ολεγέρ «πήμε το καταλανικό αίμα που ρέει στις φλέβες του» και η συμμετοχή του στο συλλαλητήριο του Αμστερνταμ αποδεικνύει ότι πα-

ραμένει συνεπής στις ιδέες του. Ομως, οι ευχάριστες εκπλήξεις από τη συγκεκριμένη ειδηση δεν σταματούν. Εντύπωση προκαλεί και η αντίδραση της διοικησης του Αγιαξ, που αντιμετώπισε το θέμα με πολύ χαμηλούς τόνους και μια λακωνική ανακοίνωση, στην οποία αναφέρει: «Γνωρίζουμε ότι ήταν παρών. Οι παίκτες του Αγιαξ, όμως, μπορούν να κά-

έννοιες «πίεση» και «μεγάλη ομάδω». Και εξηγούμοστε.

Αν ένας προπονητής δεν μπορεί να διαχειριστεί σωστά το έμψυχο υλικό, δεν έχει τον έλεγχο στα αποδυτήρια, δεν συνεργάζεται σωστά με τις βεντέτες της ομάδας και δεν κουστσάρει σωστά κατά τη διάρκεια του αγώνα, τότε όντως δημιουργείται «πί-

Για όσους απορούν τι κοινό έχουν ο Ολεγέρ με τα άλογα που συμμετέχουν στη γαλλική πιποδρομία, η απάντηση είναι απλή: Προσφέρουν δυνατές συγκινήσεις...

νουν ό,τι θέλουν στον ελεύθερό τους χρόνο». Μπορούμε να φανταστούμε ποια θα ήταν η αντίδραση της διοίκησης μιας ελληνικής πρωτοκλασάτης ομάδας, σε μια αντίστοιχη περίπτωση;

Μετά τα ευχάριστα από την Ολλανδία επιστρέφουμε στην πεζή πραγματικότητα του ελληνικού ποδοσφαίρου και την παραίτηση Νιόπλια. Έχουν γραφτεί πολλά στη διάρκεια της περασμένης βδομάδας, υπέρ ή κατά του προπονητή του Παναθηναϊκού. Αυτό που προκαλεί εντύπωση είναι ότι στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι αθλητικοί συντάκτες αντί για αμπελοφιλοσοφίες θα έπρεπε να αποτυπώσουν ξεκάθαρα την κατάσταση και να δείξουν στους οπαδούς της ομάδας τους πραγματικούς υπεύθυνους. Αφού, λοιπόν, η «πίεση» που τέφτει πάνω στο Νιόπλια δεν έχει να κάνει με τη δουλειά του, αλλά με εξωαργωνιστικούς παράγοντες, δεν μπορούμε να την επικαλούμαστε.

Το δεύτερο σημείο έχει να κάνει με τον όρο «μεγάλη ομάδω». Είναι γνωστά τα φιλο-παναθηναϊκά αισθήματα της στήλης, όμως ο Παναθηναϊκός, όπως και όλες οι άλλες ελληνικές ομάδες, απέχει πολύ από πού μπορούμε να χαρα-

KONTRA

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

■ ANNA KOKKINOS

Ευλογημένες Φυχές

Η τελευταία ταινία της ελληνο-αυστραλέζας σκηνοθέτιδας είναι διασκευή ενός θεατρικού έργου που το Melbourne Workers' Theatre, εορτάζοντας την 10η επέτειο από την ίδρυση του, είχε κάνει παραγγελία σε μια ομάδα συγγραφέων, με θέμα τις πολιτικοκοινωνικές ανησυχίες της εποχής. Φυσικά, δεν γνωρίζουμε τη δομή του αρχικού έργου και είναι προφανές ότι αυτό δέχτηκε αρκετές μετατροπές. Ομως η Κόκκινη, παιδί της ίδια μεταναστών και με έντονα εργαστικά βιώματα, απέδειξε όπως και στην προηγούμενη ταινία της, το «Heads or tails», που είδαμε στην Ελλάδα πριν 10 χρόνια, ότι έχει επαφή με το συγκεκριμένο αντικείμενο, γνωρίζει τον τρόπο ζωής των χαμηλών οικονομικά κοινωνικών στρωμάτων στις παρυφές των καπιταλιστικών μεγαλουπόλεων και εντάσσεται στο σύγχρονο εκείνο ρεαλιστικό κινηματογραφικό ρεύμα που ανατέμενε στις μέρες μας την κατάσταση της εργατικής τάξης με χαρακτηριστικότερους εκπροσώπους τους Βρετανούς Κεν λάσιτς, Μάικ Λι κ.ά.

Ηρωές της είναι επτά παιδιά και η περιπλάνη τους μακριά από τα σπίτια τους για μια ολόκληρη ημέρα και νύχτα. Δυο απ' αυτά θα συλληφθούν για κλοπή, ένα τρίτο θα εμπλακεί στο γύρισμα μιας πορνοταινίας, άλλα δύο θα βρούν άδικο θάνατο κ.λπ. Στο δεύτερο μέρος βλέπουμε την ίδια ιστορία από την πλευρά των μητέρων. Η φτώχεια, το χάος, η μοναξιά και η σπατίλα μιας κοινωνίας αφιλόξενης και εχθρικής, περιγράφεται με επάρκεια. Και ενώ είναι φανερό ότι η Κόκκινη έχει το background να πει περισσότερα για το πώς και το γιατί η διάλυση και η απελπισία κατατρώγουν τα σωθικά των φτωχών τάξεων, για το πώς ο επιθανάτιος ρόγχος ενός ολόκληρου κοινωνικού συστήματος μετατρέπεται σε κραυγή τρόμου των θυμάτων του, οπτικοποιεί το θέμα της περισσότερο απ' όσο χρειάζεται και κινδυνεύει να παγιδευτεί σε μια εξατομικευμένη περιγραφή καταστάσεων που ωστόσο είναι τελεσδικά δηλωτικές μιας γενικευμένης συστηματικής παθογένειας.

Φυσικά, δεν χρειάζεται να πούμε ότι ακόμα κι έτσι, τέτοιες ταινίες είναι καλοδεχούμενες. Τουλάχιστον, ξεσκίζουν με τον τρόπο τους τη βιτρίνα μιας πεθαμένης κοινωνίας που προσποιείται πως ακόμα ζει.

■ PAIAN MERFI

Eat, pray, love

Βλέποντας τέτοιες ταινίες, αναφωτιέται κανείς σε ποιον πλανήτη ζει. Εκτός αν είσαι μια πλούσια Αμερικάνα (ή οποιαδήποτε άλλης εθνικότητας), που ασφυκτιά στο περιβάλλον της, στο γάμο της, ακόμα και στην εξωστιζυγική της σχέση και αποφασίζει να ρίξει άγκυρες αλλού και συγκεκριμένα να κάνει ένα εξωτικό ταξίδι ενός χρόνου! Αυτή είναι ζωή, φίλε μου! Κι αν αντέξει κανείς μέχρι τέλους βλέποντας αυτή την ανοησία, τότε μπορεί να συλλογιστεί μελαγχολικά, ότι οι συνηθισμένοι

DIXI ΕΤ̄ SALVAVI ANIMAM MΕΑΜ

Μνημόνιο επ' ἀπειρο με τον εργαζόμενο, προσωρινά, ανάπτηρο

Πολλή ησυχία μυρίζει

Ατομικές Συμβάσεις Εργασίας: ΑΣΕ, δε μας χρειάζονται

**Ανυπακοή οι μεν, ανατροπή οι δε, χέρι-χέρι, με την ψήφο στο καρτέρι
«Ψήφος εμπιστοσύνης από τον κινέζο πρωθυπουργό» (ΤΑ ΝΕΑ, 3.10.10).
Πώς λέγαμε, «έξω πάμε καλά» – Κινέζικη: η μόνη ψήφος που μετράει...**

**Ερώτηση: Γιατί ο κινέζος δεν συνάντησε τον κινέζο; Απάντηση: Οι
«ύποπτοι βελτίωσης του δημοσίου συμφέροντος» δεν ομιλούν**

Τι έγινε, ω Περισσέ, «κεντρώος» ο Κορέα, όπως ο Βιντέλα;

◆ «Οποιος έχει αρκετά χρήματα γίνεται μερικές φορές οξιοθαύμαστα καλός. Δίνει και στον πλησίον κάτι, σκέφτεται γι' αυτόν κάτι Ωραίο. Οι πλούσιοι θέλουν ευχαρίστως να παίζουν και να βάζουν φτωχούς να το κάνουν. Ετσι έκανε κι εκείνος ο Αμερικανός που ανακοίνωσε τον πιο περιέργο διαγωνισμό. Ζήτησε νεαρός άνδρας, κατά προτίμηση ανθρακώχυς, υγής και επιδέξιος. Από τους εκατό χιλιάδες υποψήφιους ένας έγινε αποδεκτός. Ο νεαρός παρουσιάστηκε. Ενα ωραίο παλικάρι, δεν είχε να κάνει τίποτε άλλο από το να τηρήσει τους εξής όρους: να τρώει και να πίνει με καλούς τρόπους, να φορά ακριβά ρούχα με κομψότητα, να κάνει ωραία εντύπωση. Ενας παιδογάγος του έμαθε τις τέχνες του καλού κόσμου, ιππασία, γκολφ, καλλιεργημένη ομιλία στις γυναίκες και ό,τι άλλο χρειάζεται ένας Αμερικανός gentleman. Όλα με τα χρήματα του προστάτη του. Με το τέλος του τροχίσματος ο τυχερός ξεκίνησε ένα τριετές ταξίδι ανά τον κόσμο, με επιστολές πιστώσεων στην τοπéπη, που του επέτρεπαν την εκπλήρωση ακόμα και της πιο εξωτικής επιθυμίας. Υπήρχε ένας μόνον επιπλέον όρος: μετά το ταξίδι ο νεαρός έπερπετε να γυρίσει πίσω στο ορυχείο, ωσάν να μην είχε γίνει τίποτε. Επερπετε δε να μείνει εκεί τουλάχιστον επί δέκα έτη, ως ανθρακωρύχος, όπως πρώτα. Κι αυτό το υπέροχο έπειτα της ζωής του, στη Νέα Υόρκη, βρήκε τον ευεργέτη του, τον πυροβόλησε. Υπήρξε post festum κατανόηση για τον εργάτη: το δικαστήριο τον αθώωσε. Αιτιολόγηση: Η ζωή που παίζει μαζί μας είναι άρσεν διαφορετική από τον πλούσιο, τον

καλό άνθρωπο; Βέβαια, αυτός ο ίδιος πρέπει να αρθεί, και ο εργάτης τον πυροβόλησε. Το απλό κοινωνικό πετρωμένο που θέτει η πλούσια τάξη στη φτωχή πρέπει να αρθεί. Άλλα ο πλούσιος άνθρωπος στέκει ακόμη σαν είδωλο τη ζωή πριγκίπων, και επιπλέον σε ασπρόμαυρο φόντο. Μέχρι την ημέρα που επέστρεψε και ευχαρίστησε τον ευεργέτη του, σχεδόν χορτασμένος, όπως ευχαριστεί κανείς τον οικοδεσπότη αποχωρώντας από το γεύμα. Φόρεσε ξανά τα παλιά ρούχα και κατέβηκε στη σήραγγα, στα κάρβουνα, στα τυφλά άλογα, στους συντρόφους, που του είχαν γίνει τόσο ξένοι και τον περιφρονούσαν. Κατέβηκε πάλι στο ορυχείο – αφάνταστες πλέον οι πρώτες μέρες, οι μήνες, η αντανάκλαση και το νυν άσπρο-μαύρο φόντο, η κάθιδος το χάραμα, η εργασία ανάσκελα, ο ιδρώτας, ο βήχας, η ανθρακόσκονη στα μάτια, η κακή τροφή, το ένα κρεβάτι για τρία άτομα. Βεβαίως, ο νεαρός θα μπορούσε εδώ να σπάσει το συμβόλιο: με καλό τρόπο, αναζητώντας με την ευπρέπεια μια άλλη θέση, ή με επαναστατικό τρόπο, γινόμενος εργατικός γέρτης. Αντί γ' αυτά παράπτησε ξαφνικά τη δουλειά, πήγε στη Νέα Υόρκη, βρήκε τον ευεργέτη του, τον πυροβόλησε. Υπήρξε post festum κατανόηση για τον εργάτη: το δικαστήριο τον αθώωσε. Αιτιολόγηση: Η ζωή που παίζει μαζί μας είναι άρσεν διαφορετική από τον πλούσιο, τον

επινοεί να είναι (διότι ο χώρος μας είναι πάντα η ζωή ή κάτι περισσότερο, αλλά όχι κάτι λιγότερο από αυτήν) – ακόμη και στο θάνατο υπάρχει κάτι από εκείνη την πλούσια γάτα, που αιρήνει πρώτα το ποντίκι να τρέξει πριν το καταβροχθίσει. Κανένας άνθρωπος δεν θα κακολογούσε τον "Άγιο" εάν πυροβολούσε τον θέο, όπως ο εργάτης τον εκατομμυριούχο. Άλλα ούτε έχουμε ακούσει κάτι σύγουρα γι' αυτά τα πράγματα, ούτε είναι γνωστό το δικαστήριο που θα μας αθώωνε. Η μεγάλη γάτα δίνει στη ζωή μόνον μικρούς ρόλους κομπάρσου. Οπως και να 'χει, το περιστρόφο του εργάτη είναι ήδη πολύ συμπαθητικό». (Ερνστ Μπλοχ: Φωτωχοδιάβολος και πλουσιοδιάβολος).

◆ **Τρέξατε! Τρέξατε!: «Αντικαπιταλιστική ανατροπή στην Αττική»** (ΠΡΙΝ, 3-10-10). Εγινε κατολίσθηση; Επεισε κάνας βράχος;

◆ **«Αγωνιστική ξενάγηση στους δρόμους της Αθήνας»** (;

◆ **Ενδιαφέρουσα η απόπειρα για το «Διήγημα του δρόμου».**

◆ **Ερνστ Μπλοχ: Ο πιο κακός ο μαθητής ήταν με' την τάξη, αλλά...**

◆ **Ημαρτημένα προηγούμενου φύλλου: Hanns Eisler – Hanns Eisler, Ακαδημαϊκών – Ακαδημαϊκών.**

◆ **Να θυμίσουμε στο «Αριστερό Βήμα ότι Λουτουντέρι αποκαλούν το Derry οι Βρετανοί ιμπριολιστές...**

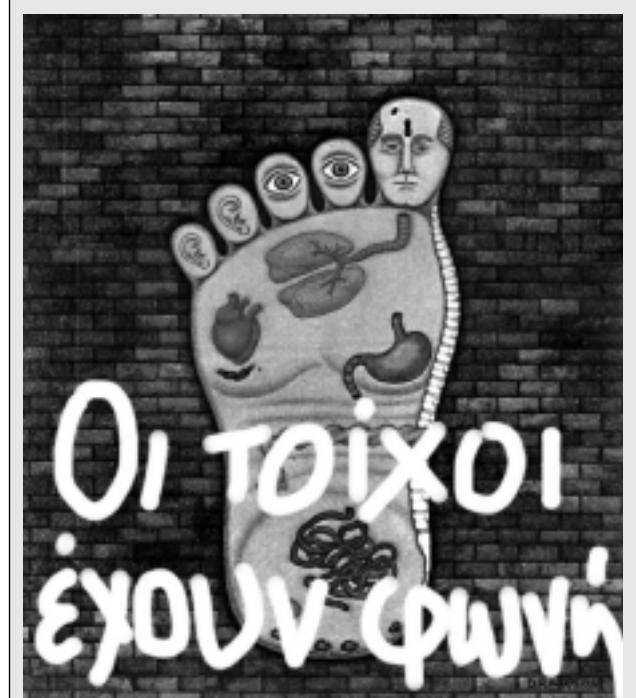
Βασιλης

να μην κάνει την ευτυχία, κάνει όμως μια πάρα πολύ καλή απομήνωσή της.

Ελένη Σταματίου

■ Αφιέρωμα στον Ισπανικό Εμφύλιο

Στην ταινιοθήκη της Ελλάδας (Ιερά Οδός και Κεραμεικού, στάση Κεραμεικός του μετρό), άρχισε την Πέμπτη και θα συνεχιστεί μέχρι την επόμενη Τετάρτη 13 Οκτωβρη η 2η Εβδομάδα Ισπανικού Κινηματογράφου, την οποία συνδιοργανώνει το Πολιτιστικό Τμήμα της πρεσβείας της Ισπανίας, και θεματικό αφιέρωμα σε ταινίες με θέμα τον Ισπανικό Εμφύλιο. Στο πλαίσιο του αφιέρωματος θα προβληθούν 14 ταινίες, παραγωγής από το 1941 μέχρι το 2007. Απ' αυτές μόνο τρεις έχουμε δει στις ελληνικές αίθουσες (το «Γη και Ελευθερία» του Κεν Λόουτς, το «Πνεύμα του μελισσού» του Βίκτορ Ερίκε και το «Οι στρατιώτες της Σαλαμίνας» του Νταβίντ Τρουέμπτα. Το αφιέρωμα παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον, αν και πάντοτε πρέπει κανείς να έχει «τα μάτια ορθάνοιχτα», γιατί πολλή σπέκουλα και παραπληροφόρηση έχει πέσει σε ό,τι αφορά τον Ισπανικό Εμφύλιο.

◆ **Ρε χοντρεεέ δεν τα φάγαμε μαζί... Μόνοι σας τα φάγατε – Εμείς πληρώνουμε το λογαριασμό – ΠΑΣΚΕ-ΟΤΑ (αφίσα)**

Η έγχρωμη αφίσα έχει πάνω μια φωτογραφία του Πάγκαλου με την κοιλάρια προτεταμένη και κάτω μια φωτογραφία του ελληνικού κοινοβούλιου. Οπως καταλαβαίνετε, το μέγα ενδιαφέρον δεν βρίσκεται στην εικαστική σύνθεση, που υποδεικνύει Πάγκαλο και Βουλή ως τους μεγάλους φατασιούλες, αλλά στην υπογραφή. Να φανταστείτε ότι εμείς αμφιβάλλαμε αν η αφίσα αυτή βγήκε από την κυβερνητική συνδικαλιστική παράταξη και για σηγουρία ανατρέψαμε στην ιστοσελίδα της, από την οποία βεβαιωθήκαμε ότι, πράγματι, η αφίσα αυτή βγήκε από τον Μπαλασόπουλο και την παρέα του. Οταν οι Πασόκοι συνδικαλιστές αντιδρούν έτσι, φανταστείτε πως αντιδρούν οι απλοί εργαζόμενοι.

◆ **Κάποιος πονάει εκεί έξω... Κάποιος χρειάζεται στέγη... Κάποιος χρειάζεται στοργή... Κάποιος χρειάζεται εσένα... (κάλεσμα φιλόζωων για συγκέντρωση έξω από τη Βουλή)**

Συγνώμη, αλλά το πρώτο που μας ήρθε στη σκέψη είναι η γνωστή παροιμία με τον κόσμο που καίγεται και αυτό που χτενίζεται. Δεν λέμε, να υπερασπιστούν τα ζώα, να καταγγείλουν τις βάρβαρες συμπεριφορές, αλλά χρειάζεται και μια γείωση με την προγματικότητα. Και λιγότερη προκλητικότητα στα συνθήματα. Γιατί «εκεί έξω» πονάνε πολλοί άνθρωποι, χρειάζονται στοργή πολλοί άνθρωποι. Κι ανάμεσά τους παιδιά, πολλά παιδιά. Οι χορτάτοι θα έπρεπε να προκαλούν λιγότερο τους νηστικούς με τις επιλεκτικές ευαισθησίες τους. Τελικά μάζεύτηκαν μόλις μερικές δεκάδες στη διαδήλωση έξω από τη Βουλή. Αυτοί που αγαπούν τα ζώα, βέβαια, είναι πολύ-πολύ περισσότεροι. Άλλο φιλοζωία, όμως, και άλλο καραργικοζίλικι και κοινωνική πρόκληση.

◆ **Βαρβιτσώπη καθαρά ψηφοδελτια μας είπες και εσύ μας προτείνεις απατεώνες... (τρικάκι)**

Εν προκειμένω, αποκτούν φωνή οι δρόμοι και όχι οι τοίχοι. Διότι το βαθυγάλαζου χρώματος τρικάκι είχε φτιάξει ολόκληρο στρώμα στις λαϊκές αγορές της Γλυφάδας, απ' όπου το αλίευσε σύντροφος. Μετά τον ευμεγέθη τίτλο, ακολούθωσαν 13 ονόματα, προφανώς προαλειφόμενων ως υποψήφιων με το συνδυασμό του υιού Βαρβιτσώπητη, τα οποία συνοδεύονταν με διάφορους εύχους χαρακτηρισμούς: «χρωστάει παντού», «τόσους μήνες φυλακή στον Κορυδαλλό», «Πασόκος που όπου λέει καλημέρα χρωστάει», «μπουμπούκι», «ασχυράνθρωπος του Ρέστη και του Μελισσανίδη», «μεγάλο λαμόγιο», «Το αρχιλαμόγιο», «ώπου πολιτισμός και αρπαχτή», «μίστερ Ζουγκλάς». Ακολουθεί η... τρομοκρατική κατακλείδα (με μεγάλα γράμματα): «Με αυτούς θα διοικήσεις; Εμεί

4μηνη Οικονομική Εξόρμηση

Αριθμός λογαριασμού
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
100/87804638

■ Μαθητικές καταλήψεις

Μπορεί να μην έχουν ημερομηνία λήξης

Κάθε σχεδόν χρονιά, οι μαθητές, απηδισμένοι από ένα εκπαιδευτικό σύστημα που τους στραγγαλίζει και δεν τους προσφέρει καμιά χαρά, προχωρούν σε καταλήψεις, τις οποίες σπεύδει να κατασκοφαντήσει όλος ο εσμός του συστήματος, επικρίνοντας τα μικρά παιδιά όπι κάνουν καταλήψεις για το «χαβάλε», χωρίς αιτήματα. Πολλές φορές έχουμε γράψει ότι τα παιδιά ξέρουν πολύ καλά τι δεν θέλουν –κι αυτό το κραυγάζουν με τις αντιδράσεις τους αυτές, που στο κάτω-κάτω φανερώνουν υγεία– ενώ το τι θέλουν δεν είναι εύκολο να το διατυπώσουν και μάλιστα ενοποιημένα, αφού ο προσδιορισμός αιτημάτων απαιτεί βαθύτερες διεργασίες στην κοινωνική συνειδητοποίηση των παιδιών, που προφανώς δεν γίνεται από μόνη της, ούτε είναι ξεκομένη από τις υπόλοιπες κοινωνικές διεργασίες μέσα στην εργαζόμενη κοινωνία.

Φέτος, με το «καλημέρα» της σχολικής χρονιάς, οι μαθητικές καταλήψεις πρόβαλαν στο προσκήνιο και αυξάνονται μέρα με τη μέρα σε πολλά μέρη ανά την επικράτεια, όπως στην Αχαΐα, την Αιτωλοακαρνανία, την Ελευσίνα, τη Λέσβο, τη Θεσσαλονίκη, την Αθήνα (σχολεία στου Ζωγράφου, τον Κορυδαλλό). Η άγρια περιστολή των κοινωνικών δαπανών έβαλε στο μάτι του κυκλώνα την Παιδεία. Χιλιάδες είναι τα κενά σε εκπαιδευτικούς, εκατοντάδες οι χαμένες ώρες διδασκαλίας, ανύπαρκτη η Πρόσθετη Δι-

δακτική Στήριξη και η ενισχυτική διδασκαλία, πάμπολλα τα κτιριακά προβλήματα, ενώ οι λειτουργικές δαπάνες έχουν πετσοκοπεί στο 1/3 των περσινών, η μεταφορά των μαθητών από τα χωριά στα σχολεία τους είναι

ολα τούτα αποτελούν τον

πυρήνα των μαθητικών καταλήψεων που έχουν ξεσπάσει. Κανείς δεν μπορεί να πει από τώρα με σιγουρία τι θο γίνει στο επόμενο διάστημα. Γιατί η φετινή χρονιά φέρνει το μαύρο, ανεξίτηλο στήμα του Μνημόνιου. Τα παιδιά δε ζουν μέσα στη γυάλα. Είναι παιδιά οικογενειών που μαστίζονται από την ανεργία, που υποφέρουν απ' τις απολύσεις, την άγρια λιτότητα, βομβαρδίζονται νυχθημέρων από ειδήσεις τρόμου που περιμένουν στη γωνία την εργαζόμενη κοινωνία, έχουν φίλους, συγγενείς, γνωστούς που ενώ έχουν σπουδάσει στα Πανεπιστήμια παραμένουν άνεργοι ή έχουν εξευτελιστικές αμοιβές. Είναι, λοιπόν, πολύ πιθανόν να βάλουν φωτιά στα μπατζάκια της Διαμαντοπούλου.

Ακόμη δε, δεν έχουν γίνει πλαστά γνωστές και δεν έχουν συνειδητοποιηθεί οι αλλαγές στο «νέο Λύκειο» και στον τρόπο πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ενώ από την άλλη, η κατεδάφιση του δημόσιου Πανεπιστήμιου και του άρθρου 16 μπορεί να ξυπνήσει ένα μαζικό, μαχητικό φοιτητικό κίνημα. Η δύσμαση αυτών των δυο κινημάτων (μαθητικού και φοιτητικού), μέσα στο γενικότερο πλαίσιο της αγανάκτησης που προκαλεί η σδερένια μπότα του Μνημόνιου στα λαϊκά στρώματα (αγανάκτηση που προς το παρόν είναι βουβή και υφέρπουσα) μπορεί ν' ανάψει φως κι ελπίδες, που ίσως φέτος να μην είναι φρούδες.

Γιούλα Γκεσούλη

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγρούπολες 65-τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητακέλεου 1 και Εργατία, ΤΗΛ-FAX 221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιδιοκτήτης-Εκαότης-Διευθύντης: ΠΕΤΡΟΣ ΠΙΩΤΗΣ

Εκτύπωση: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αρ. Ανησ 24 - Αιγαλεο

ΒΑΘΥ ΚΟΚΚΙΝΟ

Εχθρός τους η αποχή

Όλο και συχνότερα η πηγεσία του Περισσού στρέφει τα βέλη της περισσότερο κατά της αποχής και λιγότερο κατά των αντίπαλων δημοτοπεριφερειακών συνδιασμών. Προφανώς, όποιος ψηφίσει ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ακόμα και ΛΑΟΣ είναι... περισσότερο πολίτης από εκείνον που θα απόσχει.

Εποι, εμμέσως πλην σαφώς, ο Περισσός αυτοπροσδιορίζεται ως ένα κόμμα του κοινοβουλευτικού φάσματος, το οποίο θεωρεί ως υπέρτατο καθήκον του πολίτη, αλλά και ως απόδειξη της πολιτικής του ωριμότητας, την άσκηση του εκλογικού δικαιώματος. Θα θεωρούσαμε θετική αυτή την εξέλιξη, αν δεν μας επιφρότιζε με το πρόσθετο καθήκον να αναλύουμε τις επαμφοτερίζουσες ανακοινώσεις τις πηγεσίες του Περισσού και να τινάζουμε τη σκόνη της επαναστατικής λογοκοπίας, με την οποία πασπαλίζει την αστική του πολιτική.

«Το να καθίσουμε στα σπίτια μας, η αποχή, σημαίνει ότι δεν έχω γνώμη, δε θέλω να δράσω, βαριέμαι ότι θέλεις είναι», έλεγε η Παπαρήγα την περασμένη βδομάδα. Επειδή κατάλαβε ότι αυτό εύκολα ανατρέπεται, έσπευσε να συμπληρώσει ότι «βεβαίως, είναι και μια μορφή διαμαρτυρίας», για να ακυρώσει απνευστή τη διαπίστωση: «αλλά μια διαμαρτυρία που δε μετράει». Άφού δε ξεκαθάρισε ότι τα μέλη του Περισσού θα πάνε και στο δεύτερο γύρο και θα ψηφίσουν λευκό ή άκυρο, τονίζοντας ότι «κόσμια θα το εκφράσουμε, βεβαίως» (μη τυχόν και ξεγελαστεί κάνας Κνίτης και βάλει μορταδέλα, γελοιοποιώντας έτοι την ίδια την... ιερή διαδικασία της ψήφου), επέστρεψε στο θέμα που τους καίει, την αποχή: «Η αποχή από την κάλπη είναι αποχή και από τους αγώνες. Κάποιοι μπορεί να μην ψηφίζουν αλλά στον αγώνα να πάνε. Άλλα είναι μειοψηφία αυτοί. Η πλειοψηφία δεν πάει ούτε στους αγώνες».

Πρέπει να παραδεχτούμε ότι το παλεύουν. Προσπαθούν να μπαλώσουν τις τρύπες που άφησε η περσινή προπαγάνδα τους στη διάρκεια των ευρωεκλογών, που δέχτηκε ένα πηχρότατο χαστούκι στην κάλπη. Τώρα είναι έτοιμοι ν' αναγνωρίσουν ότι κάποιοι που δεν ψηφίζουν συμμετέχουν στους κοινωνικούς αγώνες, έχουν όμως την απάντηση: αυτοί είναι μειοψηφία, η πλειοψηφία απέχει και από τους αγώνες.

Πρέπει να είναι κανείς εξαιρετικά απελπισμένος για να σκαρώνει επιχειρήματα που γίνονται εύκολα μπούμεραγκ. Μήπως αυτοί που ψηφίζουν τον Περισσό συμμετέχουν στους αγώνες; Οι στατιστικές λένε πως αυτοί που κινητοποιούνται είναι μόνο ένα πολύ μικρό κλάσμα απ' όσους ψηφίζουν τον Περισσό. Ασε που αυτοί καλούν και τους οπαδούς του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ να τους ψηφίσουν. Μήπως αυτοί είναι οι πρωτομάχοι των αγώνων; Ακόμα κι αν δεχτούμε τη λογική τους, ότι πι μειοψηφία των απεχόντων κάνουν αγωνιστική αποχή, με την ίδια ακριβώς (λαθεμένη) λογική μπορούμε να διαπιστώσουμε πως η ίδια –αν όχι μεγαλύτερη μειοψηφία– των συμμετεχόντων συμμετέχουν με αγωνιστική προσποτική.

Πάνω απ' όλα, όμως, η λογική τους αποκαλύπτεται ως λογική του κοινοβουλευτικού κρετινισμού, όταν συνδέει ευθέως την αγωνιστικότητα με τη συμμετοχή στις αστικές κάλπες. Το αγωνιστικό διαβατήριο ταυτίζεται με το εκλογικό βιβλιάριο. Μία ματιά στη διδασκαλία των κλασικών του κομμουνισμού –που κατά τα άλλα τους επικαλούνται– μπορεί να πείσει και τον πλέον δύσπιστο πως η όποια στάση έναντι των εκλογών (συμμετοχή ή αποχή) δεν είναι παρά ένα θέμα τακτικής και σε κάθε περίπτωση δεν είναι το βασικό μέτωπο ανάπτυξης των ταξικών αγώνων, όπως το έχουν μετατρέψει οι αναθεωρητές του Περισσού.

Π.Γ.